

Last Update : Januari 27, 2007

Reisverslag Zuidwest 2006

Inleiding

Twee dingen waren van het begin af aan volkomen duidelijk, namelijk dat we deze keer absoluut terug zouden gaan naar Death Valley en zuid Utah, én dat we niet meer in de zomer zouden gaan. Vél te warm! Na wat wikken en wegen kozen we uiteindelijk voor de periode eind april, begin mei. Volgens de statistieken hadden we dan het meeste kans op lekkere temperaturen en – heel belangrijk – op droog weer. In juli 2005, ruim negen maanden voor de vertrekdatum, boekten we onze tickets via Vliegticketszoeken.nl. Drie tickets deze keer, want dochter Melanie werkt in het onderwijs en kan helaas geen vier weken vrij krijgen tijdens de lente.

Het leek zo ver weg, negen maanden. Maar toch, de tijd vloog voorbij. Wat heb ik veel gelezen over allerlei veelbelovende mooie plekken in 'ons' gebied. Ik zocht vooral naar wat minder bekende bezienswaardigheden, en om die te bereiken moet je vaak of een lange wandeling maken, of een lange autorit over onverharde wegen, of allebei! De planning kreeg langzaam aan steeds meer vorm, maar tegelijkertijd groeide ook mijn twijfel of we het wel aan zouden kunnen. Zijn de geplande wandelingen niet te zwaar, durf ik die ritten wel aan?? Een heel bijzondere bestemming is The Wave, op de grens van Arizona en Utah. Deze rotsformatie mag dagelijks door slechts 20 mensen worden bezocht, en je moet geluk hebben om daarvoor een permit te bemachtigen. Op 1 januari, om 8 uur 's avonds Nederlandse tijd, werd de inschrijving voor de permits voor de maand april geopend; we zaten startklaar achter onze computer. Haastig onze persoonsgegevens, het nummer van onze creditcard en de gewenste datum ingevoerd... even afwachten... en bingo! Enkele minuten na achten wisten we dat we op 26 april naar The Wave zouden gaan.

Tijdens de laatste weken hielden we de weersomstandigheden in de USA goed in de gaten; even leek het of onze planning flink in het water zou vallen, want er werd nogal wat regen voorspeld. Maar naarmate de geplande datum dichterbij kwam, werden ook de weersvoorspellingen beter. En dus konden we halverwege de maand april vol goede moed onze koffers gaan pakken...

Melanie heeft al jarenlang een zwak voor plastic eendjes, en ze heeft dan ook een grote verzameling van die beestjes op haar kamer staan. Eén daarvan is Outback Duck, en daarmee kwam ze dus kort voor ons vertrek aangedragen. Of we de eend als plaatsvervanger voor haarzelf mee wilden nemen, en overal wilden fotograferen. Dan had ze toch een beetje het gevoel dat ze erbij was! En zo kreeg Outback Duck een prominente plaats in onze handbagage.

De route

Dag 1: Gerwen – Amsterdam – Atlanta – Las Vegas
Dag 2: Las Vegas – Red Rock Canyon – Death Valley NP
Dag 3: Death Valley NP – Beatty
Dag 4: Beatty – Death Valley NP – Beatty
Dag 5: Beatty – Valley of Fire State Park – St. George
Dag 6: St. George – Zion NP – Springdale
Dag 7: Springdale – Zion NP – Page
Dag 8: Page – Paria Movieset – the Rimrocks – Page

Last Update : Januari 27, 2007

Dag 9: Page – The Wave - Page
Dag 10: Page – Cottonwood Canyon Road – Escalante
Dag 11: Escalante – Hole in the Rock Road – Hell’s Backbone – Boulder
Dag 12: Boulder – Capitol Reef NP - Torrey
Dag 13: Torrey – Cathedral Valley Loop – Hanksville
Dag 14: Hanksville – Goblin Valley State Park – Little Wild Horse Canyon – Moab
Dag 15: Moab – Shafer Trail – Moab
Dag 16: Moab – Arches NP – Blanding
Dag 17: Blanding – Muley Point – Moki Dugway – Valley of the Gods – Goosenecks State Park – Monument Valley – Page
Dag 18: Page – Horseshoe Bend – Alstrom Point – Page
Dag 19: Page – Wahweap Hoodoo’s – Page
Dag 20: Page – Lower Antelope Canyon – Grand Canyon NP – Tusayan
Dag 21: Tusayan – Grand Canyon NP – Tusayan
Dag 22: Tusayan – Las Vegas
Dag 23: Las Vegas
Dag 24 en 25: Las Vegas – Atlanta – Amsterdam – Gerwen

Dag 1 : Dinsdag 18 april - Gerwen - Amsterdam - Atlanta - Las Vegas

De taxi zou ons om 5 uur 's ochtends op komen halen, dus even na vieren stonden Hans, Rob en ik al beneden. Waar we een paar kaarten bij onze bagage zagen liggen, die er de avond tevoren nog niet hadden gelegen. Bij Rob z'n rugzak lag een rode kaart met daarop de voorgedrukte tekst "*Verdacht pakketje!*"; op de achterzijde stond – in Melanies handschrift – "*Dus bij de spullen van Rob... kunnen jullie met z'n tweeën op vakantie...*". Nou, we waren meteen goed wakker, 't was zo onverwacht en echt super leuk. Op de voorzijde van de tweede kaart stond een ventilator afgebeeld, Melanies commentaar op de achterzijde was een reactie op de weersvoorspelling voor Death Valley: "*Voor als er geen airco is... 38°C Hahaha!!*". En op de derde kaart deed ze ons een verzoek: "*Zorg voor Outback Duck alsof 't jullie eigen dochter is!! Of uh... Beter!!!*" We gingen nog even terug naar boven, voor een slaperige afscheidsoen van Melanie. En natuurlijk hebben we haar beloofd dat we héél goed op Ducky zullen passen....

We hadden geen tickets, deze keer. Geen ouderwetse papieren tickets, geen E-tickets, niets behalve de door ons zelf uitgeprinte bevestiging dat we op 19 juli 2005 drie stoelen hadden geboekt voor de vlucht van Amsterdam naar Las Vegas, via Cincinnati. Die vlucht is daarna nog diverse keren gewijzigd, volgens de laatste gegevens zouden we nu overstappen in Atlanta. Ook daarvan hadden we voor alle zekerheid maar een printje meegenomen. We meldden ons bij de incheckbalie van Delta Airlines, en een van de medewerksters zocht onze gegevens op in haar computer. Toen ze eventjes bezig was begon ze moeilijk te kijken, er werd een telefoon bij gepakt... Nadat ze even met iemand aan de andere kant van de lijn had overlegd leek 't weer in orde te zijn... ze legde de telefoon neer en ging weer aan de slag met haar computer. Maar nee, ook deze keer lukte blijkbaar niet wat ze voor elkaar wilde krijgen. Dus opnieuw gebeld. En weer ging 't fout. Gelukkig legde ze even uit dat onze vlucht wel goed geboekt stond, er was alleen een administratief probleem doordat er net deze week een nieuwe procedure in het leven was geroepen voor het verwerken van gewijzigde vluchtgegevens. Alles ging goed, zei ze, tot het moment dat ze de Boarding Passes wilde uitprinten. 't Wilde steeds maar niet lukken, nog eens gebeld, iemand erbij geroepen.... we hebben echt een hele tijd bij die balie gestaan. Gelukkig maar dat we geen haast hadden, we vertrekken thuis altijd ruim op tijd, juist om er voor te zorgen dat we niet in de stress schieten als we met dit soort

Reisverhalen Amerika @ www.ontdek-amerika.nl

Last Update : Januari 27, 2007

Last Update : Januari 27, 2007

onverwachte gebeurtenissen te maken krijgen. Uiteindelijk, ruim een half uur nadat we bij de balie aankwamen, rolden dan toch onze Boarding Passes uit de printer.

De rest van de reis verliep vlekkeloos. Het vliegtuig vertrok precies op tijd, en ook de aankomst in Atlanta was precies volgens schema. We hadden bijna 3½ uur de tijd voor onze overstap, en die hadden we ook nodig! De rijen bij Immigrations waren erg lang, en natuurlijk kozen we weer precies de verkeerde rij uit. We hoorden dat een Nederlands stel dat in het vliegtuig vlak bij ons had gezeten tegen iemand anders vertelde dat ze de vlucht bijna hadden gemist... ze kwamen net als wij uit Brabant en ze waren een half uurtje na ons thuis aangereden. Om vervolgens in een flinke file terecht te komen, die was ontstaan als gevolg van een ongeval. Toen ik dat hoorde was ik helemaal blij dat we zo vroeg van huis waren gegaan....

De luchthaven van Atlanta is wel echt een mensenfabriek, zo heb ik het tenminste ervaren. De rij bij Customs was nog veel langer dan die bij Immigrations (maar ging gelukkig wel veel sneller vooruit!). Direct daar voorbij stond een luchthavenmedewerker die met luide stem en brede gebaren steeds maar weer aanduidde waar passagiers met een aansluitende vlucht hun bagage weer in konden leveren.... Ik heb nog even met enige verbazing naar al die drommen mensen staan kijken, zo massaal en zo 'lopende bandachtig' heb ik het nog niet eerder meegemaakt. Na de formaliteiten hadden we nog kort de tijd om een hapje te eten (het vliegtuigvoer is vooral aan Rob niet echt besteed!), en daarna was het alweer tijd om naar de Gate te gaan voor onze volgende vlucht. Hé, daar zat datzelfde Brabantse stel ook weer te wachten!

Ook onze tweede vlucht ging netjes volgens schema. Meteen na de landing gingen we naar de Bagage Claim, en al snel zagen we onze vier koffers op de band liggen. Bij de balie van Alamo ontmoetten we alweer datzelfde Brabantse stel, en bij het uitzoeken van onze auto stonden ze er opnieuw! We begonnen al te vermoeden dat we dan ook wel hetzelfde hotel zouden hebben uitgezocht, maar dat bleek nu toch net weer niet het geval te zijn! We kozen voor een Chevrolet Trail Blazer, waarbij we speciaal letten op de kwaliteit van de banden, de high clearance en de aanwezigheid van een reserveband en een krik. Tja, we waren van plan 't karretje flink te laten werken, de komende weken, toch!

Voor de eerste nacht hadden we een niet al te duur hotel geboekt, redelijk dicht bij de luchthaven. 't Was geen al te best hotel, de kamers waren redelijk schoon maar de overige ruimtes hadden een wat smoezelige atmosfeer... niet echt prettig. Maar ja, wat wil je ook als je een hotel uitzoekt met de naam Terrible's Hotel & Casino! We hebben er even wat rondgelopen, maar we hielden het dus al heel snel voor gezien. Nog even een berichtje naar huis gestuurd dat we veilig en wel waren aangekomen, en daarna was het bedtijd.

Dag 2 : Woensdag 19 april

Las Vegas - Red Rock Canyon - Death Valley (242 mijl)

Natuurlijk waren we weer erg vroeg wakker, 't was nog maar net 7 uur geweest toen we bij ons hotel wegreden. Allereerst gingen we naar de winkel, waar we brood, drinken en fruit kochten, en ook een koelbox om 't allemaal in op te bergen. En nu nog een mooie picknickplaats uitzoeken, voor ons eerste ontbijt.

Tijdens het plannen van onze route hadden we zitten twijfelen of we vanuit Las Vegas rechtstreeks naar *Death Valley National Park* zouden rijden, of dat we een kleine omweg via Red Rock Canyon zouden nemen. Uiteindelijk hadden we besloten voor de eerste optie,

Reisverhalen Amerika @ www.ontdek-amerika.nl

Last Update : Januari 27, 2007

Last Update : Januari 27, 2007

rechtstreeks dus. Maar nu begonnen we toch te twijfelen. Onderweg naar Death Valley zouden we vast geen mooie picknickplaats tegenkomen, terwijl er in Red Rock Canyon waarschijnlijk wel goede plekken zouden zijn. De eerste wijziging in ons programma was dus meteen al een feit: we vertrokken naar *Red Rock Canyon National Conservation Area*. We verlieten Las Vegas in westelijke richting; elke keer verbazen we ons er weer over hoe enorm de stad is gegroeid sinds ons laatste bezoek. We hadden de bebouwing nog maar nauwelijks achter ons gelaten toen we al bij de ingang van het park aankwamen. We begonnen meteen aan de 13 mijl lange scenic route die door het park heenloopt, en waarbij je langs een aantal mooie rotsformaties rijdt. Rode rotsen uiteraard, de naam van het park geeft dat al aan.

't Is geen spectaculair park, zeker niet als je de meer bekende parken in het zuidwesten al hebt gezien. Maar toch, we vonden het gewoon een lekker begin van onze vakantie. Rode rotsen, Joshua Trees, een mooie route om daar tussendoor te rijden, wat wil je nog meer! Tussen de rotsen door liepen een aantal wandelpaden die er heel aantrekkelijk uitzagen, maar daar wilden we nu toch geen extra tijd voor uittrekken. We hielden het bij een aantal korte stops om wat foto's te maken, en bij een wat langere stop voor de picknick. En daarna werd het tijd voor de rit naar Death Valley.

't Was de eerste keer dat we via deze zuidelijke route naar Death Valley reden. In het begin liep de weg door een rotsachtige omgeving met veel Joshua Trees, en we gingen flink omhoog. Op de bergtoppen rondom ons zagen we nog volop sneeuw liggen. Op sommige plekken was de route minder mooi, maar het prachtige uitzicht toen we net voor de plaats Shoshone een dal in reden maakte dat weer helemaal goed... !

Via de Jubilee Pass reden we Death Valley binnen. 't Is een erg groot park, vanaf de parkgrens was 't nog een kleine 50 mijl rijden naar onze eerste stopplaats, Badwater. Er viel genoeg te zien onderweg, mooie rotsen, de besneeuwde toppen van de Panamint Range, en natuurlijk de enorme, witte zoutvlakte waar we een heel stuk langs reden. Bij Badwater, het laagste punt op het westelijk halfmond, konden we die zoutvlakte op lopen. Toen we hier de vorige keer stonden, in augustus 2003, was het bijna 50° Celcius... Melanie en ik zijn toen in de heerlijk koele auto blijven zitten terwijl Rob en Hans zich op de zoutvlakte waagden. Maar ach, 't was nu 'maar' 38 graden, niet zeuren dus... even scheutig met de zonnebrandolie en daarna op pad. De hitte was goed te verdragen, dus we zijn best 'n eind de vlakte op gewandeld. De zoutlaag was wel veel minder dik dan de vorige keer, zo constateerden Hans en Rob.

Aan het einde van een 1 mijl lange onverharde weg, net ten noorden van Badwater, ligt Devils Golfcourse. Dat is een uitgestrekte vlakte die vol staat met enkelhoge zoutpilaren, keihard en vlijmscherp! Maar ook hier was 't niet hetzelfde als tijdens ons vorige bezoek. 't Was net of er wat minder van die pilaartjes stonden, en ze leken ook wat lager. Bovendien was de uitslag van het zout bovenop de pilaren wat minder wit. Jammer, de vorige keer had Devils Golfcourse zoveel indruk op ons gemaakt, nu viel het toch wat tegen.

We kochten een *Nationale Parkenpas* bij het Visitor Center, en hielden daarna even pauze op onze kamer in de Furnace Creek Ranch. Voor de namiddag hadden we nog twee dingen op het programma staan, een rit over de onverharde Twenty Mule Team Canyon Road, en de zonsondergang bij Artists Palette. We hadden dit al in 2003 willen doen, maar toen waren beide wegen onbegaanbaar geworden als gevolg van een flash flood. En toen we het

Last Update : Januari 27, 2007

Last Update : Januari 27, 2007

in 2004 wilden proberen, was zelfs het hele park afgesloten! Bij het Visitor Center had een Ranger ons gegarandeerd dat de wegen nu écht open waren, dus nu moest het toch gaan lukken. Al gauw bleek dat we veel te vroeg op pad waren gegaan. De zon zou om 19.20 uur onder gaan, en we hadden veel te veel tijd uitgetrokken. Nou, dan gaan we toch eerst even langs Zabriskie Point! De bekende rotspunt zelf was opnieuw prachtig om te zien, maar de badlands die links langs het korte pad omhoog liggen waren minstens net zo mooi! Eigenlijk waren we hier op het verkeerde tijdstip, Zabriskie Point is tijdens de ochtend veel fotogenieker dan tijdens de namiddag.

Thuis had ik volop informatie verzameld over alle bezienswaardigheden die we tijdens deze vakantie wilden gaan bekijken. En zo wist ik dus dat de onverharde Twenty Mule Team Canyon Road 5 mijl lang was, en dat er eenrichtingsverkeer geldt. 't Was een vreemd landschap om doorheen te rijden, een grauwwitte zandweg, ronde heuvels waarin ook al geen kleur te ontdekken is.... je zit echt helemaal in een onwerkelijke grauwwitte omgeving. Apart hoor.... De weg was heel goed te doen, je zou hier ook best met een gewone personenauto kunnen rijden. Ik had gelezen dat we kort voor het einde van de route een kort, steil stuk tegen zouden komen. Dus dat steile stukje weg dat we na ruim 2 mijl tegenkwamen kon daarmee niet bedoeld worden, we zaten immers pas op de helft.... dacht ik.... En toen – helemaal onverwacht – bereikten we zomaar het einde van de Twenty Mule Team Canyon Road en stonden we weer op de verharde State Route 190. Shit, mijn informatie klopte niet. Ik besepte meteen wat er gebeurd moest zijn, ik had vast ergens het aantal mijlen en het aantal kilometers door elkaar gehaald, de weg is niet 5 mijl, maar 5 kilometer lang. Thuis heb ik het nog eens nagekeken, de weg is zelfs nog wat korter: 2,6 mijl, ruim 4 kilometer dus. Nou, voor mij had de route gerust een stuk langer mogen zijn, ik vond het echt een leuke ervaring.

We sloten onze dag af met een rit over Artists Drive en uiteraard een uitgebreide stop bij Artists Palette. Of het nu komt doordat we moe waren, of dat de zonsondergang niet echt goed meewerkte, of misschien wel omdat de flash flood van 2004 het gebied wat had aangetast.... ik weet het niet. Maar Artists Palette maakte minder indruk op me dan ik van tevoren had verwacht. We hebben tijdens onze Amerika reizen al zoveel prachtig gekleurde rotsen gezien, Artists Palette springt er wat dat betreft niet echt bovenuit. Maar als je in Death Valley bent, moet je 't natuurlijk wél eens gezien hebben. De rit over Artists Drive was absoluut de moeite waard, negen mijl over een smalle, bochtige weg waarin een paar diepe, steile 'dips' voorkomen. Hier moet je inderdaad niet zijn tijdens een flash flood!

Gisteren een lange reisdag, vandaag erg vroeg wakker en alweer heel wat mijlen afgelegd... we hadden het na afloop van onze rit echt wel gehad. Even wat eten, douchen, en daarna lekker ons bed in.

Dag 3 : Donderdag 20 april **Death Valley NP - Beatty (140 mijl)**

Thuis kan ik in de vroege ochtend aan Hans en Rob nog geen sneetje brood kwijt, ze hebben nooit zin om te ontbijten, maar hier zaten we in de vroege ochtend al aan een groot bord met scrambled eggs and hash brown. 't Was trouwens wel heerlijk! Dicht bij het restaurant stond een informatiebord met foto's waarop te zien was hoe de flash flood van 2004 in het park had huisgehouden... 't zag er echt heftig uit... de dreigende wolkenpartijen net voordat de storm losbarstte, auto's die op z'n kop in de modderstroom lagen, weggespoelde wegen....

Reisverhalen Amerika @ www.ontdek-amerika.nl

Last Update : Januari 27, 2007

Last Update : Januari 27, 2007

Ons eerste doel was Dantes View. Net als Artists Palette stond dit uitkijkpunt al drie jaar lang op ons verlanglijstje, maar de flash floods van 2003 en 2004 hadden steeds een flinke streep door onze plannen gehaald. We kwamen weer langs Zabriskie Point... voor mooie foto's was het tijdstip nu natuurlijk veel beter! Dus stonden we even later voor de tweede keer naar dit schitterende stukje Death Valley te kijken. En inderdaad, als je voor de foto's gaat moet je hier echt in de ochtend naar toe!

Terwijl we via State Route 190 naar het begin van de Dantes View Road reden, konden we nog duidelijk de gevolgen van de flash flood zien. Langs de weg was een diepe geul uitgeslepen, 't water moet hier met heel veel kracht doorheen zijn gespoeld. Het begin van de Dantes View Road was niet heel erg spannend. De omgeving was vrij groen, ik had hier niet echt het gevoel dat ik in Death Valley was. Na 10 mijl werd de weg smal en steil, en vooral tijdens het allerlaatste stukje ging 't even pittig omhoog! En toen waren we boven..... en vielen we even helemaal stil..... wauw, wat was het uitzicht ongelooflijk magnifiek mooi!! Zo'n anderhalve kilometer beneden ons zagen we de zoutvlakte, Badwater was duidelijk herkenbaar. In totaal konden we wel zo'n 70 mijl om ons heen kijken, 50 mijl naar het noorden en 20 mijl naar het zuiden! En dan natuurlijk ook nog de besneeuwde bergtoppen op de achtergrond... 't was perfect! Vanaf de parkeerplaats zijn we nog een eind gaan lopen. Die wandeling was pittiger dan 't leek, er waren flink wat hoogteverschillen en vooral op de weg terug was 't even hard werken.

We reden weer terug naar Furnace Creek, waar we onze benzinetank vol gooiden. Dat was wel even slikken hoor..... wat was de benzine duur geworden! En tja, midden in Death Valley hoef je natuurlijk niet op een leuke korting te rekenen. Eigenlijk hadden we deze middag met de auto door Titus Canyon willen rijden, maar helaas was deze route al een maandje of twee afgesloten, vanwege een 'rockslide'. Met de auto door de canyon heen ging dus niet lukken, nou dan gaan we toch te voet! Terwijl we via de Scotty's Castle Road naar het noorden reden, zagen we plotseling een beest op de weg lopen. Een coyote! Leuk zeg, om zo'n beest zomaar in het wild tegen te komen. Terwijl wij haastig ons fototoestel tevoorschijn haalden vluchtte de coyote het struikgewas in.... stom beest.... blijf dan even zitten voor een mooi plaatje!

Via een 3 mijl lange onverharde zijweg reden we naar de canyon toe. Van deze kant uit mag je de canyon niet binnenrijden, er geldt eenrichtingsverkeer, dus was 't tijd om de wandelschoenen aan te trekken en om ons eens flink met zonnebrandolie in te smeren. 't Was erg heet.... veel warmer dan op ons hoge uitkijkpunt bij Dantes View. Al na een klein stukje lopen in de brandende zon brak het zweet me uit... daar tussen die dicht op elkaar staande wanden leek de warmte nog veel erger dan bij de auto. Maar ondanks de hitte vond ik het toch super om hier te zijn, de canyon was prachtig! En wat was het heerlijk dat er na een tijdje steeds meer schaduwplekken te vinden waren...

Titus Canyon is erg bochtig, en elke nieuwe bocht maakte ons weer nieuwsgierig... hoe zou het daar voorbij zijn? Dus liepen we steeds maar weer een stukje verder, totdat ik het echt niet meer hield van de hitte. Ik heb een mooi plekje in de schaduw uitgezocht, terwijl de mannen nog even wat verder gingen. 't Begon flink te waaien, lekker om even af te koelen. Wat was 't stil daar, zo in m'n eentje. Een tijdlang hoorde ik echt helemaal niets; wat een verschil met het harde, doordringende geluid van de voetstappen van Hans en Rob op 't grind dat daarna steeds dichterbij kwam. Ze hadden geprobeerd om

Last Update : Januari 27, 2007

Last Update : Januari 27, 2007

rotstekeningen die ergens op de wanden staan, in een wat breder gedeelte, te vinden. 't Was niet gelukt, waarschijnlijk hadden ze daarvoor nog verder door moeten lopen. Achteraf vind ik het niet eens zo jammer dat we niet met de auto de canyon in konden. Van wat ik uit de omschrijvingen heb begrepen, hoort het stuk dat wij nu hebben gelopen tot het mooiste deel van de route. En te voet kan je nu eenmaal veel meer zien dan vanuit de auto, zeker met die wanden die zo dicht bij elkaar staan dat je er met de auto maar nauwelijks doorheen kan.

De rit naar onze volgende overnachtingsplaats nam wat meer tijd in beslag dan we hadden verwacht. De weg naar Beatty werd net opnieuw geasfalteerd, de '20 minutes delay' die op de borden stond aangekondigd bleek in de praktijk neer te komen op een '1 hour delay'. Maar we hadden geen haast, ook het hotel in Beatty was vooraf gereserveerd dus konden we rustig toekijken hoe de mannen in de hitte hun zware werk deden. En dan ben je écht wel blij met je lekkere koele plekje in de auto.

Motel 6 in Beatty zag er gloednieuw uit. 't Was wel heel erg basic allemaal, erg klein, geen kastruimte, niet eens een schilderijtje aan de muur. Maar wel erg netjes en schoon. En omdat wij toch niets om de extra luxe geven, was dit een prima hotel voor ons. En ze hadden Internet! Dus gauw even checken of er mail was van het thuisfront. Ja hoor, Melanie had het aan de stok gehad met een grote spin op haar slaapkamer. Normaal gesproken is dat mijn taak, om die beesten te vangen, nu mocht ze dus zelf aan de slag. 't Heeft haar toch wel een stukje van haar nachtrust gekost!

Dag 4 : Vrijdag 21 april

Beatty - Death Valley NP - Beatty (361 mijl)

Ja hoor, we weten het... heel erg slim hebben we de route van deze dag niet aangepakt. Wat een afstand, 361 mijl op één dag, zeker als je bedenkt dat daar ook nog eens 57 hobbelige en stoffige onverharde mijlen onder gerekend moeten worden. Maar laat ik maar eens bij het begin beginnen! Eigenlijk hadden we op deze dag naar de Racetrack Playa willen rijden, de vlakte waarop zich de mysterieuze bewegende stenen bevinden. Maar al vanaf het begin van onze planning hadden we flink wat twijfels, de 34 mijl lange onverharde weg die naar de Racetrack Playa gaat is namelijk erg berucht vanwege het bovenmatige risico op lekke banden, er zitten hier en daar gemene stukken lavasteen in het wegdek. Bovendien is de weg vaak erg 'washboarded', en 68 mijl over die ribbels rijden gaat ongelooflijk op je zenuwen werken. Soms wordt de weg geëgaliseerd, en we hoopten dan ook dat dat toevallig net voor onze vakantie zou gebeuren. Maar helaas, het Death Valley Morning Report gaf elke dag opnieuw de weinig hoopgevende melding 'extremely washboarded'. En dus, om een lang verhaal niet al te lang te laten worden, we hebben het niet aangedurfd!

Gelukkig hadden we een alternatief. Helemaal in het noorden van het park liggen de Eureka Sand Dunes, een zandduinenveld dat ongeveer 3 mijl lang en 1 mijl breed is. De duinen bereiken een hoogte van zo'n 200 meter, en ze behoren daarmee tot de hoogste duinen van Noord-Amerika. Om de Eureka Sand Dunes te bereiken zouden we ook een lange afstand over onverharde wegen moeten rijden, eerst zo'n 43 mijl over de Big Pine Road, daarna nog eens 11 mijl over de South Eureka Road. En dan natuurlijk diezelfde afstand weer terug...

Tijdens onze eerste dag in Death Valley hadden we bij het Visitor Center naar de toestand

Last Update : Januari 27, 2007

van de Big Pine Road geïnformeerd. De weg was in goede conditie, zo had de Ranger ons laten weten, dus gingen we op vrijdagochtend vol goede moed op weg.

De Big Pine Road begint vlak bij Scotty's Castle in het noorden van het park. We wilden niet via de Daylight Pass rijden, omdat we dan weer te maken zouden hebben met de wegwerkzaamheden waar we gisteren een uur hadden stil gestaan. Dus gingen we buiten het park om, eerst 35 mijl naar het noorden via Highway 95, en daarna nog eens 26 mijl naar het westen via State Route 267. Door een mooi, heuvelachtig gebied reden we het park binnen, en net voor 10 uur kwamen we aan bij Scotty's Castle, het kasteeltje dat hier tijdens de jaren '20 van de vorige eeuw werd gebouwd door een rijke zakenman. Okay, 't is geen alledaagse plek voor een dergelijk gebouw, maar echt veel interesse konden we er toch geen van drieën voor opbrengen. De rondleidingen die hier worden georganiseerd zijn aan ons niet besteed.

Vlak bij het begin van de Big Pine Road liggen twee vulkanische kraters, Ubehebe Crater en Little Hebe Crater. Die wilden we graag gaan bekijken, maar we besloten om dat niet nu te doen, maar op de terugweg. Dan wisten we beter hoeveel tijd we nog zouden hebben. Tja, dat was dus onze eerste inschattingfout.

Onze mijlenteller stond op 10.516 toen we de Big Pine Road in reden. Volgens onze informatie zouden de eerste drie mijlen van de weg vrij ruig zijn, en dat was ook zo. Het wegdek was behoorlijk slecht, veel gaten en ook stukken 'washboard', we werden dan ook flink door elkaar geschud. Maar ach, drie mijl, dat is maar een klein stukje. De teller van de auto sprong naar 10.518, naar 10.519, naar 10.520... de weg zou nu toch snel beter moeten worden. Soms kwam er inderdaad een stukje dat wat beter was, maar de slechtere weggedeeltes bleven toch sterk de overhand houden. Even twijfelden we... was het verstandig om zo tientallen mijlen verder te gaan rijden?? O sorry, ik schrijf het verkeerd. Het was meer een kwestie van 'even twijfelde IK', Hans was vastbesloten om door te gaan. En toen ik merkte dat het ondanks het gehobbel toch eigenlijk heel goed verliep, was ik het helemaal met hem eens. 't Was gewoon even een kwestie van wennen, hoe verder we kwamen hoe leuker ik het begon te vinden. Regelmatig liepen er geulen overdwars over het wegdek, daar moet ooit water hebben gestroomd. Wel handig dat we daar vooraf steeds op werden geattendeerd, er stonden steeds pionnen langs de weg als er weer zo'n slecht weggedeelte aan kwam. Zo nu en dan maakten we even een korte stop om van de weidse omgeving te genieten.... We waren hier echt helemaal alleen op de wereld, wat een zalig gevoel is dat.

Toen we al een flink deel van de weg hadden afgelegd zagen we ineens twee auto's voor ons stil staan. Wat een drukte zeg... Bij de auto's stond een wel heel opvallende wegwijzer, we bevonden ons daar op de Crankshaft Junction, een splitsing die wordt aangegeven met een bord waaronder een heel stel verroeste krukassen staan. De Big Pine Road buigt daar, precies op de parkgrens, af naar links terwijl een ruige weg voor auto's met vierwielaandrijving rechtsaf gaat. De bestuurder van de voorste auto bleek dicht bij Death Valley in de buurt te wonen, hij kwam uit het plaatsje Big Pine. Pas nadat hij weer was verder gereden bedachten we dat we hem eigenlijk hadden moeten vragen of hij toevallig David W. kent, een man die ook in Big Pine woont en met wie we wel eens contact hebben via het Death Valley Forum. Had ie 'm de groeten kunnen doen...

Vorbij de Crankshaft Junction wordt de Big Pine Road heel anders; we reden nu via de

Reisverhalen Amerika @ www.ontdek-amerika.nl

Last Update : Januari 27, 2007

Last Update : Januari 27, 2007

wand van een heuvel een heel stuk omhoog. Dat leverde nog een hele mooie blik op over de vallei waar we net doorheen gereden waren! De weg werd nu bochtig, en de omgeving veel rotsachtiger. Het gedeelte waar we tussen enkele rotswanden door reden wordt Hanging Rock Canyon genoemd; vooral aan het einde daarvan was er weer zo'n echt 'Wauw!'-moment. Dat is dan ook letterlijk het woord dat in m'n aantekeningenboekje staat, om weer te geven hoe mooi de plotselinge aanblik op de Sierra Nevada bergketen voor ons was. Rob was 't er niet mee eens... wel dat het daar erg mooi was, maar niet dat ik dat omschreef met het in zijn ogen stomme woord 'Wauw!'...

Links van ons zagen én roken we een verlaten mijngebied, er hing een heel sterke zwavelgeur. 't Zag eruit of er ooit iets is opgeblazen, er lagen verwrongen stukken schroot, helemaal verroest. Dat moet dan al wel wat langer geleden zijn geweest, op Internet vonden we in een reisverslag van het jaar 2000 foto's waar alles er al precies zo bij lag. Van het mijngebied tot aan de afslag naar de Eureka Sand Dunes, een afstand van ongeveer 4 mijl, was de weg geasfalteerd. De weg naar de zandduinen was weer onverhard. In het begin was de weg heel vlak en dan ook prima te berijden. Ongeveer halverwege zagen we ook waarom dat zo was, er stonden diverse werktuigen langs de kant die – zo vermoedden we – de weg hadden geëgaliseerd. De tweede helft van de weg was nog niet gedaan, dus mochten we nog een mijltje of 5, 6 flink hobbelen en schudden. Voor ons zagen we de zandduinen al van verre liggen... je hebt echt niet het idee dat ze zo ontzettend groot zijn. Om kwart over 12 bereikten we de parkeerplaats, we hadden ruim 2 uur de tijd nodig gehad voor de Big Pine Road en de South Eureka Road.

Sinds we vanaf Crankshaft Junction linksaf waren gegaan, was het weer veel slechter geworden. We bevonden ons nu ten westen van de bergketen Last Chance Range, en blijkbaar hielden de toppen daarvan een heel stel dreigende wolken tegen. 't Zag er echt naar uit dat het elk moment flink kon gaan regenen. Maar 't was nu nog droog, de wolken hadden de Sand Dunes nog niet bereikt, dus we wilden toch erg graag nog even tegen de duinen opklimmen.

Wat was dat zwaar! Rob liep nog behoorlijk makkelijk omhoog, maar ja, hij heeft dan ook heel wat minder gewicht mee te slepen dan Hans en ik. Wij zakten bij elke stap omhoog weer een halve stap terug... onze voeten zo plat mogelijk op het zand neerzetten bleek nog de beste strategie te zijn. Toen ik bijna een eerste top had bereikt diende zich een tweede probleem aan: de wind stak ineens heel erg op. Rob stond al helemaal boven, hij riep dat ik niet verder door moest lopen. Ik draag contactlenzen, en ik kan er daarom helemaal niet tegen als er zand in mijn ogen komt. Met mijn rug naar de wind gedraaid, en mijn handen langs mijn ogen, heb ik toegekeken hoe Hans moeizaam verder naar boven liep. Boven hebben Hans en Rob nog wat foto's van de duinen gemaakt, en ook van Ducky natuurlijk. Rob heeft nog een poging gedaan om naar een nog hogere duintop te klimmen, maar zag toen dat daarachter nóg veel hogere exemplaren zaten. Dat heb je gewoon niet in de gaten als je daar loopt, de hoogste toppen zijn niet zomaar zichtbaar.

We zijn weer teruggelopen (zeg maar: teruggezakt) naar de parkeerplaats. Hans en Rob hebben daar even gebruik gemaakt van een toiletgebouwtje; toen ik hun commentaar daarop hoorde wist ik direct dat ik voorlopig nog even niet hoefde! We hielden even overleg. Zouden we via dezelfde weg terugrijden naar ons hotel in Beatty, of was het misschien slim om ten noorden van Death Valley via de verharde weg te rijden? Wel een wat langere route, maar waarschijnlijk wel minder vermoeiend dan de Big Pine Road. Er

Last Update : Januari 27, 2007

Last Update : Januari 27, 2007

was één probleempje, ik had geen kaart van Californië bij, ik wist dus niet precies hoe de weg boven Death Valley door liep. We besloten het toch maar eens te proberen, en ja, dat was dus onze tweede inschattingsfout. Ik verwachtte dat het maar een klein stukje rijden zou zijn van de South Eureka Road naar State Route 168. Dat viel meteen al tegen, we bereikten die weg pas na ruim 30 mijl rijden. Dat waren trouwens wel 30 hele mooie mijlen, door een gebied met heel veel Joshua Trees, en met prachtige uitzichten op de Sierra Nevada Mountains. State Route 168 loopt van west naar oost door een eenzaam, bergachtig gebied, dus ook hier hadden we veel meer tijd nodig dan we hadden verwacht. Op gegeven moment stond er – ergens in the middle of nowhere – een bordje langs de weg: "Lida Summit - 7.400 elevation". Hans had 't laatste woord niet goed gezien en reageerde heel verbaasd: "Wat, wonen hier nog 7.400 mensen!!". Waarop Rob heel droog reageerde: "Nee, 7.400 voet, da's dus maar de helft!" Jee, en dan durft ie nog te zeggen dat ik soms zulke flauwe opmerkingen maak.

Nadat we de grens met Nevada waren gepasseerd lieten we de bergen achter ons, en ging het gelukkig heel wat sneller. Via Highway 95 moesten we nog een stuk naar het zuiden; daarbij kwamen we ook op de splitsing met State Route 267, de weg die we deze ochtend nog hadden gereden. Tja, we wilden eigenlijk ook Ubehebe Crater nog zien, toch! Dus zijn we opnieuw State Route 267 opgedraaid, opnieuw richting Scotty's Castle gereden en van daaruit weer naar het begin van de Big Pine Road. Ubehebe Crater ligt maar 4 mijl daar vandaan. Stom, stom, stom dat we daar vanochtend niet meteen heen waren gegaan, dat had ons nu een flinke omweg gescheeld.

Ubehebe Crater is een – naar geologische maatstaven gerekend – vrij jonge vulkanische krater. De krater is naar schatting zo'n 6.000 jaar geleden ontstaan. Het gat heeft een omtrek van ongeveer 1 kilometer, en is tot maximaal 237 meter diep. Ubehebe is een Indiaanse naam, het betekent "Big Basket in the Rock". De krater ligt direct naast de parkeerplaats, we stapten de auto uit en konden meteen een blik in dit indrukwekkende gat werpen. Wel even uitkijken dat we er niet in waaiden, er stond een enorm krachtige wind. Wat overigens een vrij normaal verschijnsel is, hier. We vonden het heel mooi om de krater te zien, wel jammer – voor de foto's – dat er al flink wat schaduw in stond. Vlak naast Ubehebe ligt nog een krater, die Little Hebe wordt genoemd. Terwijl we daar naar toe liepen begonnen onze benen flink te protesteren, het 800 meter lange pad is erg steil dus het was echt een zware klim. En dat na al het harde werk dat we eerder deze dag al bij de Eureka Sand Dunes hadden verricht...

De laatste rit, naar ons hotel in Beatty, was nog eens een kleine 70 mijl lang. Om kwart voor zeven 's avonds kwamen we daar aan. Moe, maar wel een paar mooie ervaringen rijker.

Dag 5 : Zaterdag 22 april

Beatty - Valley of Fire State Park - St. George (278 mijl)

Na ons uitgebreide bezoek aan Death Valley stond er opnieuw een National Park op de planning, namelijk het prachtige Zion in zuid-Utah. Dat betekende wel dat er eerst een afstand van zo'n 270 mijl overbrugd zou moeten worden, hoofdzakelijk via de Highway. Natuurlijk wilden we tijdens deze dag ook nog wat anders zien dan alleen maar de snelweg, dus besloten we een kleine omweg te maken via *Valley of Fire State Park*.

Net na achten zaten we al in de auto. Toen we in de buurt van Las Vegas kwamen, begon onze mobiele telefoon ineens te piepen... een SMS-je! Tijdens de afgelopen dagen, in

Reisverhalen Amerika @ www.ontdek-amerika.nl

Last Update : Januari 27, 2007

Last Update : Januari 27, 2007

Death Valley en in Beatty, was het mobieltje volkomen nutteloos gebleken, we hadden er geen bereik. Nu we weer zo'n beetje in de buurt van de bewoonde wereld kwamen lukte het dus ineens weer wel. Rob las het berichtje voor, 't was van Melanie en het ging over die spin op haar kamer. Oud nieuws dus, dit had ze al lang via email aan ons gemeld. Blijkbaar houdt de mobiele telefoon een oud SMS-je dus vast tot het moment dat er wél bereik is..., weer wat geleerd!

Rond 11 uur kwamen we aan in Valley of Fire State Park. Bij de eerste bezienswaardigheid, rotsen die gelijkenis vertonen met bijenkorven en die daarom de naam The Beehives hebben gekregen, hebben we een eerste stop gemaakt. 't Was er erg mooi, we hebben dan ook ruim de tijd genomen om hier wat rond te wandelen en flink wat foto's te schieten. Daarna zijn we de zijweg bij het Visitor Center in gereden; al snel kwamen we bij een parkeerplaats waar een korte trail door Petroglyph Canyon begint. Het is een vlakke trail door los zand, tussen hele mooie rotswanden in. Ondertussen was de temperatuur flink opgelopen, en ik kreeg weer te maken met hetzelfde probleem als twee dagen eerder in Titus Canyon... zo tussen die rotswanden is de warmte nog veel slechter te verdragen dan in een meer open gebied... ik kreeg 't steeds warmer, werd steeds roder... Blijkbaar was ik niet de enige die zo'n last had van de hitte, de weinige schaduwplekken waren allemaal al bezet door andere toeristen die ook even af moesten koelen. Gelukkig vond ik dicht bij het einde van de canyon toch een plekje waar ik even in de schaduw kon zitten; Rob en Hans zijn ondertussen nog even over de rotsblokken aan het eind geklommen om te kijken of je daar nog verder kon lopen. Een Amerikaanse toerist sprak me ongerust aan, ze dacht dat ik vreselijk door de zon verbrand was. Nee hoor, gelukkig niet, even afkoelen en dan zie ik er weer normaal uit.

Mijn mannen kwamen me weer ophalen; we moesten via dezelfde weg terug naar de parkeerplaats. Ik was heel blij toen ik weer in de auto zat, lang leve de airco! Via de zijweg reden we verder naar het noorden, en de omgeving was echt een verrassing. Wat een ontzettend mooi State Park is dit, vanaf Rainbow Vista Point hadden we een geweldig uitzicht over een laag rotswaandchap met prachtige pastelkleurige tinten. Hans heeft natuurlijk de nodige plaatjes geschoten, maar nee, 't komt op een foto echt niet over hoe mooi 't hier is. Dus ik kan alleen maar zeggen: ga 't gewoon eens met eigen ogen bekijken!

We reden door tot het einde van de weg, en daar beslisten we dat we toch nog even wat langer in dit park wilden blijven. Nog een korte wandeling dus, we konden kiezen uit de White Domes Trail, die hier aan het einde van de weg begint, of de Rainbow Vista Trail, waarvoor we weer een eind terug moesten rijden. Op een Duitstalige site, die van *Karsten Rau*, had ik gelezen dat je vanaf de Rainbow Vista Trail omhoog kon klimmen naar een van de mooiste plekken in het park. Die informatie gaf de doorslag: we reden terug naar Rainbow Vista en we waagden ons weer in de hitte. De plek waar Karsten Rau het over had hebben we niet gevonden, maar ook zonder dat extraatje hebben we erg genoten van deze wandeling. In het begin liepen we over een open terrein met struikgewas, daarna ging het met een grote boog rechtsaf en liepen we een canyon in. Hier en daar moesten we wat over rotsen heen klauteren, maar echt moeilijk werd 't nergens. Aan het einde van de trail kijk je in een wat lager gelegen kloof, die Fire Canyon heet. Dat uitzicht is niet echt bijzonder, het was meer de wandeling er naar toe die het de moeite meer dan waard maakte.

Last Update : Januari 27, 2007

Last Update : Januari 27, 2007

We reden terug naar het Visitor Center, en vanaf daar gingen we richting de oostelijke parkgrens. Onderweg zagen we nog de rotsformatie Seven Sisters, maar we hadden even niet de energie om daar een uitgebreide fotostop te maken. We stopten nog wel even bij Elephant Rock, een aparte rotsformatie die direct vanaf de weg te zien is. Je mag daar trouwens niet parkeren; de parkeerplaats ligt een klein stukje verder en via een pad van 200 meter kan je naar de rots toe lopen. 't Was grappig om te zien, het lijkt inderdaad veel op een olifant, maar na al het moois dat we hiervoor al in het park hadden gezien kon Elephant Rock ons toch niet meer echt bekoren.

Via het plaatsje Overton reden we terug naar de snelweg. Daarna was het nog zo'n 70 mijl rijden naar St. George, en dat leek ons een goede plaats om te overnachten. Dan konden we de volgende ochtend immers nog ruimschoots op tijd in Zion National Park zijn. Ik verwachtte dat het niet moeilijk zou zijn om een hotel in St. George te vinden, en ook dat 't daar niet al te duur zou zijn. Bij het eerste hotel (ik weet niet eens meer of dat nou een Best Western was of een Quality Inn) vroegen ze echter meteen al 119 dollar (exclusief tax). Nou nee, mooi niet. We zoeken wel even verder. Het volgende hotel had geen plaats, en daarna raakten we verzeild in een wijk waar geen hotels meer te vinden waren. We draaiden terug, en zagen toen een paar hotels die toch wel een wat minder dure uitstraling hadden. Even twijfelden we, zouden we niet al te veel op kwaliteit inleveren?? Maar ach, proberen kan geen kwaad, toch! En zo kwamen we terecht in de Suntime Inn, waar we maar 55 dollar betaalden. En ook al was het allemaal duidelijk veel minder luxe dan in een gemiddelde Best Western, we hebben er toch lekker geslapen...

Dag 6 : Zondag 23 april

St. George - Zion National Park - Springdale (49 mijl)

Zoals altijd keken we even heel goed of er niets op de hotelkamer achterbleef, dus ook even op de knietjes en onder de bedden kijken. Gatver.... 't Was hier toch smeriger dan we in de gaten hadden, er lag veel stof onder de bedden en ook lege blikjes, chipsbullen en andere rommel. Bovendien bleek van een van de bedden een poot te zijn afgebroken, het bed steunde nu op een telefoonboek. Maar goed dat we dit gisteravond niet hadden gemerkt, dan hadden we misschien wel minder goed geslapen.

't Was flink bewolkt toen we bij het hotel wegreden. En terwijl we in de winkel onze voorraad weer aanvulden, je weet wel, brood, melk, fruit en de o zo onmisbare Coca Cola, moet er ook nog een korte bui zijn gevallen, alles was nat toen we weer uit de winkel kwamen. We hoefden niet ver te rijden vandaag, het was nog geen 50 mijl naar het plaatsje Springdale bij *Zion National Park*. Eerst maar even op zoek naar een hotel. We liepen binnen bij de Pioneer Lodge, en daar was meteen plaats. De kamer kostte ongeveer 100 dollar inclusief tax, en dat viel me – zo dicht bij een populair park – niet tegen. Ondanks het vroege tijdstip konden we direct al op onze kamer terecht, handig toch! Wat heb ik thuis, tijdens het samenstellen van de route, enorm zitten twijfelen!! De Angels Landing Trail, is dat niet véél te ambitieus voor onervaren wandelaars zoals wij?? Misschien zijn we halverwege wel zo óp dat we niet meer verder kunnen. Na een boel wikken en wegen vond ik de 'oplossing': ik plande er gewoon – om onze conditie te testen - een minder zware trail aan vooraf. Dat betekende dus dat we vandaag de Emerald Pools Trail zouden gaan lopen; en als ons dat goed af zou gaan, dan zouden we ons morgen toch echt aan de Angels Landing Trail wagen!

Nou, in het begin was het toch nog even wennen... onze spieren protesteerden toen we over het losse zand van de Middle Emerald Pool Trail aan onze klim naar boven begonnen.

Reisverhalen Amerika @ www.ontdek-amerika.nl

Last Update : Januari 27, 2007

Last Update : Januari 27, 2007

Maar toen we eenmaal op gang waren, ging het steeds beter. Het was echt genieten van de prachtige omgeving, de rotsen om ons heen, en het groene dal en de Virgin River, die steeds verder beneden ons kwamen te liggen. Het pad werd op gegeven moment rotsachtiger, dat was makkelijker om te lopen dan het losse zand in het begin. Ik was wel erg blij met mijn stevige hoge schoenen en mijn wandelstokken, prima aankopen allebei! Na ruim anderhalve kilometer lopen bereikten we de Middle Emerald Pool. Een paar ondiepe waterplassen, die je via naast elkaar gelegen platte rotsen over kunt steken. Een leuke plek om te zien, maar niet echt heel indrukwekkend. Ik vond de wandeling zelf mooier.

Maar de Middle Emerald Pool was niet ons einddoel... we konden nog verder omhoog naar de Upper Emerald Pool. Het pad daar naar toe is totaal anders, het is smal en ligt vol met rotsblokken die je als traptreden kan gebruiken. En het gaat hier veel steiler omhoog dan tijdens het eerste deel van de wandeling, je klimt hier 61 meter omhoog over een afstand van 800 meter. De Upper Emerald Pool is een meertje dat helemaal tegen een bergwand aan ligt. Vanaf de bergwand viel een sluierachtig watervalletje naar beneden, soms voelden we – bij een kleine windvlaag – het water over ons heen waaieren. Voor het meertje ligt een zandstrandje, met kleine rotsblokken en bomen daar omheen. Een prachtige plek dus om even uit te rusten van de klim. En natuurlijk ook om onze Ducky op de foto te zetten!

We klauterden via het rotspad terug naar de Middle Emerald Pool. Vanaf daar kan je via twee verschillende paden naar beneden lopen, uiteraard kozen we nu voor het pad dat langs de Lower Emerald Pools gaat. Daarbij moesten we soms tussen twee dicht bij elkaar staande wanden lopen, over smalle, in de rotsen uitgehouwen traptreden. De Lower Emerald Pools zijn weer heel anders dan de twee andere bergmeertjes. Het water is afkomstig van een watervalletje dat van een gebogen bergwand naar beneden valt. Het wandelpad ligt in een bocht tegen die holle bergwand aan, we liepen dus zo onder de waterval door. Het pad was door het stuifwater best wel glad. Het laatste stuk, van de Lower Emerald Pools terug naar beneden, was een makkie. Een mooi verhard pad, dat heel geleidelijk naar beneden liep. Dus al snel waren we weer bij de bushalte waar we eerder aan onze wandeling waren begonnen. Nou, onze generale repetitie was prima verlopen... we durfden de Angels Landing Trail nu ook wel aan!

En omdat we toch nog genoeg energie én tijd hadden, konden we er nog best een trailtje aan vastplakken. Dat werd de Weeping Rock Trail, slechts een paar honderd meter lang maar wel best steil. De omgeving was – hoe kan het ook anders in Zion – weer prachtig, veel bomen en planten, en daar rondom heen natuurlijk de imposante rotswanden van de canyon. Weeping Rock zelf is een overhangende rots die altijd heel erg vochtig is; er sijpelt voortdurend water doorheen. Er zouden op de wand veel mossen en afhangende planten moeten groeien, maar veel was er niet te zien. Daar had ik me blijkbaar een iets te mooie voorstelling van gemaakt.

Van al het lopen hadden we honger gekregen, dus stopten we nog even bij de snackbar nabij de Zion Lodge. Nou, dat was dus geen succes. Rob z'n Chicken Fingers waren niet echt warm, mijn kipburger was aangebrand, en net toen we buiten aan een tafeltje zaten begon 't nog een beetje te regenen ook! Maar ach, we waren al lang blij dat het tijdens onze wandelingen droog was gebleven. Als de weergoden ons nu ook morgen maar gunstig gezind zouden zijn, want de Angels Landing Trail moest toch wel een van de

Last Update : Januari 27, 2007

Last Update : Januari 27, 2007

hoogtepunten van de vakantie gaan worden!

Dag 7 : Maandag 24 april

Springdale - Zion National Park - Page (140 mijl)

Vooraf had ik stellig verklaard dat ik géén vest mee zou nemen tijdens onze wandeling naar Angels Landing. Misschien zou het in de vroege ochtend nog wel koud zijn, maar ik zou het van het lopen vanzelf wel warm krijgen, toch! En we konden de ruimte in onze rugzakken beter gebruiken om extra water mee te nemen. Maar toen we 's ochtends in alle vroegte ons hoofd buiten de hotelkamer staken om het weer te checken, wist ik niet hoe snel ik van mening moest veranderen... jee wat was het koud... Wel droog gelukkig, het weer zag er prima uit voor onze komende wandeling. Even na 7 uur stonden we al in het park en stapten we in de shuttlebus die ons naar het beginpunt van de trail zou brengen. Er zaten twee of drie andere redelijk sportief uitziende mensen in de bus, misschien waren zij ook wel van plan naar Angels Landing te lopen. Maar nee, Rob, Hans en ik waren de enigen die bij de vijfde busstop uitstapten.

Vanwege de kou zetten we er maar meteen een flink tempo in.. we staken de Virgin River over en liepen over een geleidelijk stijgend pad omhoog. Niet lang daarna begonnen we aan de eerste switchbacks: een serie bochten waarmee we over een korte afstand een flink hoogteverschil moesten overwinnen. Ons tempo zakte behoorlijk; we hielden zo nu en dan even een korte stop om te voorkomen dat we buiten adem zouden raken, en om wat foto's te kunnen schieten. En natuurlijk ook om even lekker rustig om ons heen te kunnen kijken; tijdens het lopen schiet dat er een beetje bij in. Onze vesten zaten nog steeds flink tot boven toe dichtgeritst toen we de switchbacks hadden overwonnen, ondanks de inspanning hadden we het nog steeds niet echt warm gekregen. En dat werd er niet beter op tijdens het volgende stukje van de trail... we liepen daar over een redelijk vlak pad tussen twee dicht op elkaar staande rotswanden in. Deze kloof draagt de naam Refrigerator Canyon, en ik moet toegeven, die naam is perfect gekozen. 't Was écht net een koelkast...

Via Walter's Wiggles ging 't verder naar boven. Ik heb geprobeerd de bochten te tellen, maar op gegeven moment was ik het echt kwijt, was dat nou bocht 11, 12, 13 misschien? Ik heb gelezen dat 't er 21 zijn, en dat zal best wel kloppen. Dat betekent dan ook dat we toch wel een keer of 10 gestopt zijn.. het zijn maar hele korte stukjes maar toch, als je weer twee bochtjes gehad hebt wil je je arme benen heel graag even rust gunnen.

Thuis had ik natuurlijk al heel wat foto's bekeken, vooral van het laatste stuk van de trail. Waar je over een smalle richel loopt, met aan beide zijden een afgrond van zo'n 450 meter! Nu heb ik totaal geen last van hoogtevrees, dus eigenlijk verwachtte ik dat ik het wel aan zou durven. Ik ben erg onhandig als 't om klimmen en klauteren gaat, maar langs zo'n ketting af, dat zou toch moeten lukken! Maar o jee, het begin zag er heel anders uit dan op de foto's. Dit was niet simpelweg langs een ketting omhoog lopen, nee, hier kwam ook gevaarlijk uitziend klimwerk aan te pas. Ik besepte meteen dat het hier voor mij Einde Oefening was. Ik vond het al best griezelig om Hans en Rob dat eerste schuine stukkie te zien klauteren. Helaas heb ik iets te veel fantasie op zo'n momenten, ik zie ze in gedachten toch wel verschillende keren een uitglijer maken en naar beneden storten.... Gelukkig verdwenen ze al snel uit beeld, m'n fantasie alleen was meer dan genoeg, ik hoefde het natuurlijk niet ook in het écht te zien.

Ik zocht een lekker plekkie uit om te gaan zitten, het zou vast nog wel een hele tijd duren
Reisverhalen Amerika @ www.ontdek-amerika.nl

Last Update : Januari 27, 2007

Last Update : Januari 27, 2007

voordat Rob en Hans terug zouden zijn. Langzaam aan kwamen er meer mensen naar boven. Eerst twee vrouwen van mijn leeftijd. Ze probeerden naar boven te klimmen, maar echt handig ging 't ze niet af; voor elke stap was het echt zoeken waar ze hun voeten neer zouden zetten. Blijkbaar hadden ze er zelf ook niet veel vertrouwen in, want ze draaiden om en kwamen weer naar beneden. Ik raakte met één van hen in gesprek, ze vertelde dat zij en haar zus al heel lang naar deze trail hadden uitgekeken. Maar nu ze hier eenmaal was, durfde ze niet meer. Ze heeft wel minstens 10 keer gezegd dat ze zich ten opzichte van haar zus zo schuldig voelde, de zus wilde namelijk wel doorgaan. Een atletisch uitzijende kerel die even later boven kwam mengde zich ook in het gesprek. Hij probeerde de zussen over te halen toch nog te gaan; het eerste stuk was het lastigste, zei hij. Als ze dat hadden overwonnen zou de rest vanzelf gaan. En toen we hem even later naar boven zagen klimmen zag 't er inderdaad super eenvoudig uit. Maar ja, ik ben helaas geen jonge, slanke, atletische kerel...

Het werd steeds drukker. Ik kon zo mooi bekijken hoe verschillend iedereen op dat eerste klimmetje reageerde. Vlot naar boven, aarzelend naar boven, een stukje naar boven maar dan toch weer omdraaien, helemaal níet naar boven.... alle variaties kwamen voor. Op gegeven moment kwam de atletische vent weer terug. Mét een boodschap van mijn mannen! Dat 't wat langer duurde dan ze hadden verwacht. Het duurde inderdaad best lang, dus ik was wel blij met het levensteken. Gelukkig, ze waren nog niet naar beneden gevallen! Maar ik was nog blijer toen ze eindelijk weer heelhuids Scouts Overlook bereikten. Nou, mijn mannen waren best wel trots op zichzelf dat ze deze prestatie had geleverd. En enthousiast, het was echt een geweldige ervaring om daar over zo'n smalle richel te lopen. "Nou," zei Rob, "ik keek dus naar rechts... mmm da's best wel diep... en toen naar links... mmm, da's óók een heel eind naar beneden... ik geloof dat ik niet ergens een stap opzij moet doen!" Ze gaven me groot gelijk dat ik niet was mee gegaan, ze weten hoe onzeker ik ben, en het zou voor mij echt geen succes zijn geweest. Al blijft het natuurlijk wel ontzettend jammer dat ik het uitzicht nu alleen vanaf de foto's kan zien. Tijdens de laatste 800 meter, zo vertelden Hans en Rob, moet je eerst omhoog klimmen, daarna een stuk omlaag, en dan het laatste stuk weer flink omhoog. Dat is het gedeelte dat je vaak op de foto's ziet, alleen hadden ze het idee dat er nu een deel van de ketting ontbrak.

De terugweg ging heel wat vlotter dan de klim omhoog. En vier uur en een kwartier nadat we aan de wandeling waren begonnen, stonden we weer bij de bushalte. Met de bus reden we terug naar het begin van het park, waar onze Chevrolet op de inmiddels goed gevulde parkeerplaats op ons stond te wachten. We verlieten het park via een van mijn favoriete Scenic Routes, de Zion Mount Carmel Highway. Zagen we daar plotseling een hele kudde bizons in een wei staan, dát was onverwacht. Een attractie voor de gasten van het nieuwe Zion Mountain Resort, leuk om te zien! Tussen Kanab en Page hadden we even wat vertraging, in verband met wegwerkzaamheden. Een van de wegwerkers hield een stopbord vast; die man (of was het misschien zelfs een vrouw??) zat helemaal ingepakt om zichzelf tegen de zon en de wind te beschermen: kleding met lange mouwen en lange broekspijpen, een helm met lange flappen eraan om het hoofd heen, een grote zonnebril, en nog eens een doek voor de mond...er was echt geen stukje mens meer te zien!

's Avonds wilden we nog wat zonsondergangsfoto's bij Lake Powell maken. Van een van onze vorige reizen wisten we nog wel een mooi plekje, een hoog gelegen uitkijkpunt dat makkelijk vanaf State Route 89 te bereiken is. Bleken ze daar net bezig met reclame-

Last Update : Januari 27, 2007

Last Update : Januari 27, 2007

opnames voor Harley Davidson, er stond een gloednieuwe motor heel stoer te poseren met Lake Powell op de achtergrond. Een hele crew er rondom, en een paar gigantische trailers. We werden even heel argwanend bekeken toen we met ons fototoestel de auto uit kwamen. Ik geloof niet dat het de bedoeling was dat wij ook een plaatje van de motor zouden maken....

Dag 8 : Dinsdag 25 april

Page - Paria Movie Set - the Rimrocks - Page (104 mijl)

Dan denk je dat je je zó goed hebt voorbereid, en dan nog kan je die verdraaide hoodoo's niet vinden! En we hadden nog wel twee verschillende routebeschrijvingen, mét GPS-coördinaten! Het gaat hier over een groep hoodoo's die ergens tussen Page en Kanab aan de noordzijde van State Route 89 liggen. Volgens onze informatie moesten we eerst de Cottonwood Canyon Road inrijden; na 2,9 mijl moesten we de auto parkeren en vervolgens te voet naar de hoodoo's. We verwachtten dat er wel een kleine pullout zou zijn, om de auto neer te zetten. Maar nee, er was nergens iets te zien. Geen pullout, geen pad, het was dus wel héél onduidelijk waar we nou precies aan de wandeling moesten gaan beginnen. Geen probleem, we hadden voor diezelfde groep hoodoo's nog een routebeschrijving, alleen moesten we dan vanaf een parkeerplaats aan State Route 89 beginnen. Plan 2 leek beter te werken.... we vonden direct de parkeerplaats en ook het poortje waar we doorheen moesten; het pad dat daar begon liep precies de goede richting in. Na 1500 meter zouden we bij de "Long Necked Hoodoo" moeten zijn, maar we kregen dit oriëntatiepunt maar niet gevonden. We kregen 't warm, we werden moe... en nog steeds geen hoodoo's te zien... En geen enkel zinnig idee meer hoe we verder moesten lopen. Omdat we met de routebeschrijving niet verder kwamen, besloten we maar helemaal op de GPS-coördinaten af te gaan. Maar steeds kwamen we obstakels tegen, zoals rotswanden en kloven in de grond. Op gegeven moment zagen we hoog boven ons, op een rotswand, een groep hoodoo's staan. Maar de GPS wees ons een andere kant op, blijkbaar was dat niet de groep die we zochten. We moesten toch echt toegeven dat 't niet zou gaan lukken. Eén geluk hadden we nog wel: de GPS bleek een heel handig hulpmiddel te zijn om de auto weer terug te vinden!

Eerst maar eens even pauzeren en een hapje eten. Daar hadden we al een mooi plekje voor in gedachten, namelijk de picknickplaats bij de *Paria Movieset*. Voor de Movieset zelf hoef je deze rit niet te maken, want die stelt echt helemaal niks voor. Maar de omgeving is schitterend, je ziet hier heel veel badlands met prachtige verticale strepen. Nadat we onze honger hadden gestild zijn we nog een klein stukje verder gereden over de onverharde weg. Kort voorbij de Movieset ligt een authentiek oud kerkhofje, waar we even hebben rondgelopen en wat foto's hebben gemaakt.

We waren weer lekker uitgerust, tijd dus voor de wandeling naar de bekende Toadstool Hoodoo. Gelukkig was de routebeschrijving nu wel heel duidelijk, we liepen er zonder problemen naar toe. We hebben echt genoten van deze hike; ongelooflijk dat er zulke mooie kleuren en vormen in de rotsen kunnen ontstaan. Toadstool Hoodoo stond er heel fotogeniek te poseren, en ook de kleinere hoodoo's en mushrooms waren hartstikke mooi om te zien. En ze zorgden ook voor de nodige schaduw... dat was weer hard nodig want ik begon al weer een heel rood koppie te krijgen. Vanaf Toadstool Hoodoo zijn we nog een paar honderd meter doorgelopen; we kwamen terecht in een wat verborgen gedeelte direct bij een rotswand, waar nog een stel grote witte torens met bruine kappen stonden.

Last Update : Januari 27, 2007

Last Update : Januari 27, 2007

Opnieuw erg mooi om te zien. We hadden dit mooie plekje echt helemaal voor ons zelf, tijdens de hele hike zijn we geen mens tegengekomen. Tijdens de terugweg zag Hans opeens dat de zon achter een heel aparte wolk schuil begon te gaan. Heel sluierachtig, en met een ronddraaiend effect erin. En onder in de wolk de kleuren van de regenboog. Echt apart om dat te zien, zeg!

We reden terug naar Page, waar we nog even wat boodschappen deden in de Walmart. Maar de pakken melk en sinaasappelsap waren hier veel te groot voor ons... we hebben veel liever kleinere pakken zodat alles niet te lang open blijft staan. Maar toen onze Rob ergens in een vitrine "Ben en Jerry's" ijs zag staan, toen was de grootte van de verpakking ineens géén probleem meer! We hebben dan ook even mooi gebruik gemaakt van het feit dat we een koelkastje met vriesvak op onze kamer hadden staan, en 's avonds even heerlijk gezondigd met een flinke bak ijs. We hadden er al genoeg pondjes vanaf gelopen, toch!

Dag 9 : Woensdag 26 april **Page - the Wave - Page (93 mijl)**

Een heel speciale dag vandaag..... we verwachtten dat ons bezoek aan *The Wave* een van de hoogtepunten van onze reis zou gaan worden! Dus meteen al bij het wakker worden hadden we zo'n lekker 'spannend' gevoel... We hadden afgesproken dat we vroeg op pad zouden gaan, net als twee dagen eerder in Zion. Dan zouden we tijdens de heenweg de ergste hitte misschien een beetje voor kunnen zijn.

Ik kwam net uit de badkamer toen Hans riep "Hé, ons Mel is online!" We hadden bijna elke dag via email contact met haar gehad, maar dit was de eerste keer dat we tegelijk online waren. Leuk, even bijkletsen. Over haar werk, over opa en oma, over de aankopen die zij en Marcel voor hun toekomstige woning hadden gedaan. Over de spin die ze eerder het huis had uitgezet, en diens broertje die daarna nog verhaal was komen halen. En – héél belangrijk – over onze twee katten die ze namens ons nog eens een hele dikke aai moest geven. Natuurlijk kwamen ook onze avonturen van de laatste dagen aan bod, waarbij Hans en Rob moesten bekennen dat ze vergeten waren Ducky boven op Angels Landing te fotograferen. Nee, niet vergeten, zei Hans, hij was bang en durfde niet uit de rugzak te komen!

Nou, het vroeg vertrekken naar The Wave was er dus helemaal bij ingeschoten. Het was al bijna 8 uur toen we in de auto stapten. Precies om half negen draaiden we de House Rock Valley Road in; eigenlijk was het zelfs al half tien, we waren immers een tijdgrens gepasseerd. De weg was – zeker in het begin – in heel goede toestand. Alleen het laatste stuk was 't wat slechter, er zaten daar veel gaten en scheuren in het pad. Bij de parkeerplaats was het al heel druk, er stonden veel auto's en er waren diverse mensen die zich op hun hike aan het voorbereiden waren. En dan zie je dat de 'echte' hikkers toch eigenlijk slimmer zijn dan wij; zij hadden heel luchtige kleding met *lange* mouwen en *lange* broekspijpen aan. Veel beter dan onze korte mouwen en driekwarts broeken, die toch veel meer huid bloot laten. Nou ja, flink insmeren dan maar eerst.

Het eerste stuk van de hike liepen we door een droogstaande wash. Op het *AllesAmerika forum* had ik ooit een vrolijke foto gezien van Marjan, die daar bij een bord staat op de plek waar je de wash uit moet klimmen. Volgens de routebeschrijving die we van de BLM hadden gekregen was dat een halve mijl lopen. Ik was dus vol goede moed op zoek naar dat bord, alleen, 't duurde zo lang voordat we het vonden. Rob begon te protesteren, hij

Reisverhalen Amerika @ www.ontdek-amerika.nl

Last Update : Januari 27, 2007

Last Update : Januari 27, 2007

zag op de GPS dat we steeds verder van het tweede waypoint vandaan liepen. Maar ik was er zó van overtuigd dat we eerst dat bord moesten vinden, ik besliste dus heel eigenwijs dat we nog wat verder moesten lopen. Totdat ik toch echt moest bekennen dat we al veel verder waren dan die halve mijl... we moesten terug! Nou, uiteindelijk vonden we het goede pad (maar niet het bordje!), en gingen we weer in de goede richting.

Via een zanderig pad klommen we een heuvel over, daarna was het weer klimmen maar nu over een rotshelling. We bereikten een prachtig gebied met heel veel zandstenen heuvels; The Wave was nog bij lange na niet in zicht, maar ook hier konden we al volop genieten van al dat moois om ons heen. De temperatuur was inmiddels flink opgelopen; het lopen op zich ging heel goed maar o jee die hitte.... De zonnebrandolie kwam regelmatig uit de rugzak, de waterflessen ook...

Ik zat er behoorlijk doorheen toen we het laatste klimmetje net voor The Wave bereikten. En dat laatste !@#\$%! klimmetje... dat is echt het zwaarste dat ik ooit heb gedaan... Elke stap heb ik mezelf omhoog moeten hijsen, mijn benen wilden niet meer... Rob was al lang boven terwijl Hans en ik echt liepen te zwoegen. Er kwam een groepje Amerikanen naar beneden lopen. "Hey, how you're doing?" vroeg een van de vrouwen heel vriendelijk. Normaal gesproken antwoord ik dan met "I'm fine, thank you", maar deze keer kwam er heel spontaan "Exhausted!" uit mijn mond rollen. De vrouw klopte me bemoedigend op m'n schouder.. "You're almost there!" liet ze me weten.

Toen ik dan eindelijk in The Wave stond, was ik té moe om meteen te kunnen genieten van deze prachtige omgeving. Ik ben eerst een tijdje gaan zitten... héérlijk... schaduw! Even afkoelen, even uitrusten, een hapje eten. En pas toen drong het tot me door hoe ongelooflijk apart het hier was, met die golvende vormen in de rotswanden, en al die prachtige lijnen daarin. Hans en Rob hadden heel wat minder tijd nodig om te herstellen van de zware klim, ze waren al vooruit gelopen en ik zag ze nergens meer. Dat was niet erg, ik kan er ontzettend van genieten om ergens in mijn eentje rond te kijken en de omgeving op me in te laten werken.

Ik ben binnen in The Wave een stukje omhoog geklommen, naar een plek vanwaar ik een groot stuk kon overzien. Daar heb ik best lang gezeten, rondgekeken, gewoon écht mijn ogen uit zitten kijken. Van ergens hoog boven me riep Hans me toe dat hij daar nog foto's aan het maken was, dus ik kon nog lekker een hele tijd blijven zitten. Totdat de zon me dwong om toch weer een schaduwplekje te zoeken. Ik kreeg daar weer gezelschap van Hans en Rob; die namen nog even de tijd om een stel detailfoto's te maken. Ducky werd gelukkig niet vergeten deze keer, ons eendje wilde in The Wave natuurlijk wel even de rugzak uit! Daarna was het, helaas, tijd voor de terugweg. We waren nog maar net op weg toen ik plotseling beseftte dat ik mijn zonnebril ergens op een richel had laten liggen. En dan is het toch makkelijk dat je je zoon op de reis hebt meegenomen... zeg Rob, ga eens even terug voor je arme vermoeide moeder om die bril op te halen... De terugweg was toch ook best weer zwaar. 't Leek wel of er net wat meer hoogteverschillen op de route zaten dan tijdens de heenweg, en dan natuurlijk vooral heuvel op! Maar uiteindelijk, met de tong op onze schoenen, bereikten we dan toch weer de auto.

Terwijl we naar het hotel terugreden viel ik bijna in slaap. Vreemde ervaring, ik slaap namelijk nóóit overdag. Wat erger was, naast me zat er nog eentje tegen de slaap te vechten, en hĳ zat achter 't stuur! Gelukkig bleef Hans net wakker genoeg om ons veilig

Last Update : Januari 27, 2007

Last Update : Januari 27, 2007

en wel naar het hotel te brengen. Waar we doodmoe op onze bedden zijn neergevallen. Ondanks de heftige slaapaanval in de auto, bleven we nu toch wakker. Sneller dan verwacht trok de vermoeidheid weg, en na een half uurtje waren we alweer overeind. We moesten natuurlijk nog wel ergens gaan eten, dat werd een makkelijke hap bij de McDonalds.

Ondanks dat ik de wandeling echt heel zwaar vond – Angels Landing was er niets bij (!) – zou ik zó weer terug willen. Want The Wave is echt een van de meest aparte plekken waar ik ooit ben geweest. Geweldig dat we dit met eigen ogen hebben gezien!

Dag 10 : Donderdag 27 april

Page - Cottonwood Canyon Road - Escalante (121 mijl)

Toen ik wakker werd probeerde ik eerst eens even voorzichtig mijn beenspieren uit... nee hoor, géén spierpijn! Ook Hans was na de zware dag van gisteren weer helemaal fit. Lekker hoor, we hadden voor ons doen toch heel wat gelopen tijdens de afgelopen dagen, maar we konden toch elke ochtend weer zonder al te veel gekreun en gesteun overeind! Behalve Rob, die had z'n dag niet. Hij was de hele vakantie door al flink verkouden, en hij voelde zich nu niet helemaal fit. Gelukkig hadden we geen zwaar programma voor de boeg.

Het was kwart over 10 toen we de onverharde *Cottonwood Canyon Road* inreden. De weg was in prima conditie, 't was heel makkelijk rijden zo met onze Trailblazer. Het was weliswaar niet de meest spectaculaire omgeving die we ooit gezien hadden, maar mooi was het wel degelijk. Na veertien mijl bereikten we de afslag naar de Brigham Plain Road. Op een Duitse site had ik eens gelezen dat je die weg een klein stukje in moest rijden voor een mooie blik over de heuvelrug Cockscomb Ridge. Een paar honderd meter steil omhoog, en dan zouden we het uitkijkpunt bereiken.

Wat er níet bijstond was dat dat steile stukje weg ook nog een paar haarspeldbochten bevatte! Vooral die laatste bocht was akelig scherp, smal én steil, en ik zag het helemaal niet zitten om daar omhoog te moeten. Maar we hadden geen keus, keren was onmogelijk dus we moesten toch echt verder. We kwamen de bocht zonder ongelukken door, maar toch voelde ik me nog niet echt opgelucht... we moesten immers ook nog terug! Kort voorbij de bocht was de weg net breed genoeg om veilig te kunnen keren. Natuurlijk stapten we ook even uit want we waren hier wel naar toe gereden voor het uitzicht, toch! Verder op de weg zagen we een auto, die heel langzaam aan onze richting in reed. Hans was wat van onze auto vandaan gelopen, en de auto bereikte hem als eerste. De bestuurder stopte en ik zag dat hij en Hans even met elkaar in gesprek raakten. Daarna reden ze weer verder, via dat akelige bochtje waar wij zo meteen ook moesten gaan afdalen. "Ze vroegen of wij van plan waren de Brigham Plain Road verder op te rijden..", vertelde Hans even later. De paniek stond in hun ogen.... de weg was ongelooflijk slecht en de twee mannen in die auto hadden echt doodsangsten uitgestaan. "Niet verder gaan.." zo was het dringende advies van die twee. Nou, dat waren we sowieso al niet van plan, dus dat kwam goed uit.

Volgens mij was ik in gedachten al iets te veel bezig met de paar honderd meter die we terug moesten rijden, ik heb eigenlijk niet echt bewust naar de omgeving gekeken. Maar gelukkig hebben we de foto's nog, dan kan ik thuis even rustig bekijken waar ik geweest ben! Natuurlijk maakte ik me weer veel meer ongerust dan nodig was, Hans is gewoon in een heel rustig tempo naar beneden gereden, zonder problemen. Weer terug op de Cottonwood Canyon Road hield hij het tempo ook heel gezapig. "Dat kan sneller, pap!"

Reisverhalen Amerika @ www.ontdek-amerika.nl

Last Update : Januari 27, 2007

Last Update : Januari 27, 2007

protesteerde Rob. "Ja," beaamde Hans, "ik kan best sneller." Rob: "Wat houd je tegen?"
Hans: "Ons mam..." O, o, wat is ie weer leuk...

De omgeving werd alsmaar mooier. En zo'n 25 mijl na het begin van de weg bereikten we een schitterende rotsomgeving die ook wel eens 'the Cockscomb' (de hanekam) wordt genoemd. Lage puntige rotsen in de meest prachtige rode, bruine, gele en witte kleuren. De Cottonwood Canyon Road loopt daar steil omhoog, en dat leverde echt een fantastisch mooi plaatje op. Links van de weg lag een kleine wannabe canyon, de Cottonwood Canyon Narrows. De rotswanden staan hier dicht op elkaar, maar blijkbaar wordt het niet als een echte slot canyon beschouwd. Maar dat maakte het niet minder mooi, 't was gewoon een leuke plek om even te verkennen. Alleen jammer dat Rob hier een flinke dip kreeg, hij had totaal geen fut voor een lange wandeling, dus we zijn vrij snel weer naar de auto teruggegaan. Er reed toen net een oude, kleine personenauto via het steile gedeelte over de Cottonwood Canyon Road omhoog; echt makkelijk ging het niet maar hij kwam uiteindelijk toch boven. Onze Trailblazer had er even later geen enkel probleem mee. Wél met een heel stel koeien die de weg versperden, de Cottonwood Canyon Road loopt door een zogenaamde 'open range', dat betekent dat het vee hier overal vrij rond kan lopen. Hans stapte uit om de koeien op de foto te zetten. Een van de beesten bleek bij nader inzien geen koe te zijn, maar een stier! Dat beest stond wel héél geïnteresseerd naar Hans en z'n fotocamera te kijken, maar dat duurde niet lang.... Want Hans zat zomaar ineens heel snel weer in de auto!

Via een korte zijweg reden we naar Grosvenor Arch. Het was tijd om even wat te eten, dus het was heel handig dat daar wat picknicktafels stonden. We zaten er wel in de brandende zon, dat was weer wat minder. En voor het eerst hadden we ook nogal wat last van insecten, er vloog en zoemde van alles rondom ons heen. Vanaf de picknickplaats was het maar een klein stukje lopen naar de arch. Eigenlijk zijn het er twee, naast de grote natuurlijke boog zit ook nog een kleintje, hoog in de rotswand. Je kan Grosvenor Arch van alle kanten goed fotograferen, ons mooiste plaatje is van onder uit gemaakt.

Het laatste onverharde gedeelte van de Cottonwood Canyon Road was ook weer heerlijk om te rijden. Het was hier en daar vrij bochtig, en soms moesten we ook nog flink omhoog. We hadden er 39 mijl opzitten toen we weer asfalt onder onze wielen kregen. Op die plek begint weer een korte zijweg, die gaat naar het *Kodachrome Basin State Park*. Het was nog geen half drie, tijd genoeg dus om dit korte omweggetje mee te nemen. We betaalden 6 dollar entreegeld, en reden het park in tot het einde van de verharde weg. Rondom ons zagen we verschillende van de grauwwitte en rode zuilen waaraan het park haar bekendheid heeft te danken. Maar om nou te zeggen dat we onder de indruk waren... nee, niet echt. We waren alle drie een beetje uitgeblust op dit moment, we hadden de afgelopen dagen al zoveel mooie rotsformaties gezien, de zuilen in Kodachrome Basin staken daar toch een beetje flets bij af. We hebben nog een halfslachtige poging gedaan om het park tóch wat beter te bekijken, een van de kortste trails die we in de folder konden vinden was de 800 meter lange Nature Trail. Een beetje plichtmatig hebben we daar wat rondgesjokt, we kregen zelfs geen originele grappen meer verzonnen over de rotszuil die een wel héél opmerkelijke gelijkenis vertoonde met een fallussymbool. Via een onverharde weg zijn we nog even naar een andere uithoek van het park gereden, maar ook daar waren we snel uitgekeken. In totaal zijn we maar drie kwartier in Kodachrome Basin geweest.

Last Update : Januari 27, 2007

Last Update : Januari 27, 2007

Daarna hadden we nog een klein stukje van de Cottonwood Canyon Road te gaan. Langs de weg zagen we een paar stallen met houten omheiningen, en wat koeien en paarden, echt heel erg 'western'. Leuk om te zien! De bewoonde wereld, ofwel het plaatsje Cannonville, lag een klein stukje verder. Daar namen we State Route 12, richting Escalante. Waar we nog een kort bezoek brachten aan het gloednieuwe BLM Visitor Center, voor we een slaapplek gingen zoeken. In de Prospector Inn was plek genoeg, én we konden er internetten. Een mooie gelegenheid om even snel de laatste berichten op mijn favoriete Amerika-forum door te lezen, en om even een kort verslag te schrijven van wat we tot nu toe hadden gezien en gedaan.

Dag 11 : Vrijdag 28 april

Escalante – Devils Garden – Peekaboo & Spooky – Hell's Backbone - Boulder (111 mijl)

Tijdens onze derde vakantiedag hadden we in Beatty al een stel kaarten gekocht om naar de thuisblijvers te versturen. 't Werd nu toch wel eens tijd om daar postzegels bij te gaan kopen, en dus stonden we 's ochtends net voor half negen in het postkantoor van Escalante. Het rommelige postkantoor, 't zag er zo vol en ongeorganiseerd uit dat ik me even afvroeg of ze ergens nog wel de goede postzegels voor ons onder een of andere stapel vandaan zouden kunnen halen. Maar dat bleek toch geen probleem te zijn. Nu alleen nog de kaarten terugvinden, die waren ondertussen ergens onder in een koffer beland.

De onverharde Hole-in-the-Rock-Road begint vlakbij Escalante. De weg was meer washboarded dan de Cottonwood Canyon Road; een beetje dóórrijden bleek de beste truc te zijn om de hobbels niet al te veel te voelen. Via een zijweg kwamen we terecht bij het kleine maar erg mooie *Devils Garden*. Er zijn daar geen wandelpaden aangelegd, je kan er gewoon lekker rondwalen tussen de grillig gevormde rotsformaties. Wat we dan ook volop hebben gedaan.

Het zwaardere werk – de trail naar de *slotcanyons Peekaboo en Spooky* - wachtte een mijltje of 14 verder op ons. We namen weer een zijweg van de Hole-in-the-Rock-Road, volgens internet zou dat een korte maar wel vrij ruige 4WD-weg zijn. Maar blijkbaar was ik zo langzamerhand aan alle gaten en hobbels in de onverharde wegen gewend geraakt, zo heel erg ruig vond ik de weg niet. Rob heeft nog geprobeerd om wat dramatisch uitziende foto's te maken om het thuisfront te kunnen imponeren, maar helaas... zelfs op het 'moeilijkste' stuk zag het er allemaal nog heel onschuldig uit. Op de parkeerplaats aan het einde van de zijweg stonden verschillende auto's, blijkbaar waren er meer mensen op het idee gekomen om de onbekende plekjes in het *Grand Staircase Escalante National Monument* te gaan verkennen.

Het eerste stuk van de trail was meteen ook het lastigste. Je moet direct nadat je bij de parkeerplaats vandaan bent gelopen een stuk afdalen over steil aflopend slickrock. Rob liep voorop, en Hans en ik gingen gewoon zonder op de route te letten achter hem aan. Op gegeven moment drong 't tot me door dat we iets helemaal verkeerd deden... de richel waarover we liepen ging niet – zoals dat toch eigenlijk de bedoeling was – geleidelijk aan naar beneden. Nee, we schuifelden gewoon op dezelfde hoogte van rechts naar links over de rotswand. En wat erger was, die richel werd alsmaar smaller... ik voelde me steeds onzekerder worden en op gegeven moment dacht ik nog maar één ding: "Ik wil terug!" Rob had ondertussen het einde van de richel bereikt; daar kon hij weer naar de bovenzijde van het slickrock klimmen, zodat hij dus uiteindelijk weer op dezelfde hoogte stond als

Reisverhalen Amerika @ www.ontdek-amerika.nl

Last Update : Januari 27, 2007

Last Update : Januari 27, 2007

waar we waren begonnen. Ik kon kiezen, helemaal terug óf een klein stukje verder, maar dan wel over dat hele smalle gedeelte. Uiteindelijk ben ik met een heleboel schrik toch maar doorgeschuifeld en vervolgens omhoog geklommen. Tweede poging! Eerst maar eens even beter kijken. En ja hoor, daar stonden heel netjes torentjes met op elkaar gestapelde stenen (cairns) om ons de weg te wijzen! Deze keer ging het dan ook veel beter, en al snel stonden we aan de onderzijde van de rotswand. Via een zandpad liepen we nog wat verder naar beneden, en met behulp van de routebeschrijving die we een dag eerder in het BLM Visitor Center hadden gekregen vonden we al snel de ingang van Peekaboo.

Tja, eigenlijk wist ik het al toen ik thuis met de voorbereidingen bezig was.... de ingang van Peekaboo ligt op zo'n vier à vijf meter hoogte in de rotswand, en het is vrij lastig om daar te komen. En het is nóg moeilijker om weer naar beneden te gaan. Ik heb 't wel geprobeerd, de eerste twee meter waren best te doen. Maar dat laatste stuk.... nee, ik durfde het echt niet aan. En net als in Zion, bij Angels Landing, moest ik helaas afhaken. En toekijken hoe Rob en Hans zich wel naar boven waagden. We spraken af dat ik van de buitenzijde uit zou proberen de uitgang van Peekaboo te vinden, en Rob van binnenuit. Dat Hans de uitgang niet zou kunnen bereiken wisten we van te voren al zeker... dat is alleen voor hele dunne lichtgewichtjes haalbaar! Ik liep om de rots heen, en heb flink zitten zoeken of ik ergens een opening zag. Maar ik kon niets vinden, ik hoorde ook geen stemmen, dus op gegeven moment ben ik maar weer naar de ingang teruggelopen. Terwijl ik zat te wachten gingen er nog diverse mensen de canyon in én uit, en net als bij Angels Landing was het leuk om te zien hoe verschillend dat bij iedereen ging. De sportieve types deden het met groot gemak, maar er werd ook heel wat gestunteld zo nu en dan. Eén kerel leek echt z'n grip helemaal te verliezen en naar beneden te vallen, dat ging maar net goed. Een wat oudere man bood aan om me naar boven te helpen, heel lief van hem maar ik heb toch maar vriendelijk nee gezegd.

Toen Hans en Rob weer tevoorschijn kwamen bleek dat ze – net als boven op Angels Landing – vergeten waren om Ducky te fotograferen! Om ze op Angels Landing terug te sturen was me net iets te gortig, maar hier heb ik even mijn moederlijk gezag laten gelden. Hup, terug.... ons eendje moet immers overal een keer op de foto staan! Hans en Rob deden natuurlijk nog even verslag van hun Peekaboo ervaring. Ik had (ik was er al bang voor) weer echt iets heel moois gemist. Vooral de bogen die binnen in de canyon zitten waren heel apart. En dat 't zo krap is, dat was natuurlijk ook een belevenis. De bodem was nergens echt vlak, ze moesten steeds over randen heenstappen, beetje klimmen, zichzelf door de smalle bochtige stukken heen wringen. Op gegeven moment bereikten ze een heel open stuk, 't leek net of de canyon daar eindigde. Maar daarna kwam er nog een heel krap gedeelte, Hans moest daar afhaken, Rob is nog een klein stukje verder gegaan.

Gelukkig hadden we nog een canyon te goed. Bij Spooky loop je zo naar binnen, er komt geen klim- of klauterwerk aan te pas. Meteen al in het begin was de canyon smal, maar we konden er nog wel gewoon recht vooruit lopen. Maar niet lang! De wanden kwamen zó dicht op elkaar dat we – met de rugzakken in de hand – zijdelings moesten gaan lopen. Buik inhouden.... en schuifelen maar! Wat een ongelooflijk leuke ervaring was dat... je vraagt je echt bij elke meter af of je nog wel verder komt. We schuurden helemaal tegen de wanden aan.... die wanden zaten op sommige plekken vol met knobbels dus we moesten best wel uitkijken dat we ons niet bezeerden. Op gegeven moment werd het voor Hans en mij echt te smal... Rob ging nog wat verder. Totdat we hem een paar kreten

Last Update : Januari 27, 2007

Last Update : Januari 27, 2007

hoorden slaken die ik hier in het reisverslag maar niet zal herhalen! Een kurketrekkerachtige passage in combinatie met de knobbelige wanden bleek voor hem toch ook het einde van de tocht te vormen.

Voor Devils Garden, Peekaboo en Spooky had ik een volle dag uitgetrokken. Maar toen we weer bij de auto terugwaren bleek het pas drie uur te zijn, en dat vonden we toch echt te vroeg om meteen al naar onze volgende overnachtingsplaats te rijden. Gelukkig had ik nog de *Hell's Backbone Scenic Route* op mijn reservelijstje staan. Dat is een gravelweg die hoog door de bossen van Escalante naar Boulder gaat. In het begin was de omgeving niet zo heel bijzonder, het werd pas interessant nadat we flink omhoog waren gereden. Op diverse plaatsen lag er nog flink wat sneeuw langs en op de weg. En op gegeven moment zelfs een hele boom! We hadden geluk dat ze die net aan het opruimen waren, er was net een smal stuk weg vrijgekomen, anders hadden we niet eens verder gekund. Het gedeelte rondom de Hell's Backbone Bridge was het mooist, vanaf daar heb je een geweldig panoramisch uitzicht. Voorbij de brug was het nog een heel eind rijden naar Boulder, het was dan ook al laat in de middag toen we daar aankwamen. Bij de Boulder Mountain Lodge konden we niet meer terecht, alles zat vol. Dat vonden we niet echt erg, 't zag er nogal duur uit daar. Het kleine motelletje Pole's Place zag er heel wat minder duur uit. Aan de receptie stond een bijzonder vriendelijke, behulpzame vrouw. Die ongevraagd nog allerlei tips gaf over de omgeving, en over de restaurants en de openingstijden daarvan. De kamer die we kregen was klein, maar wel heel netjes. We hadden hier, zoals ze dat in Brabant zeggen, prima d'n aard.

Terwijl we in een nabijgelegen restaurant een lekker bord spaghetti aan het binnenwerken waren, zag ik daar op de muur een kitscherig Nederlands wandtegeltje hangen, met daarop afgebeeld een molen en een boertje op klompen. Dat maakte me wel nieuwsgierig, zou de eigenaar misschien van Nederlandse afkomst zijn? Maar dat bleek niet zo te zijn, de man vertelde ons dat zijn zoon ooit in Duitsland in het leger had gezeten. Hij had toen, samen met zijn vrouw, een reis naar Duitsland en Nederland gemaakt, en van die reis was dat souvenir dus afkomstig. Ach, het was toch best onverwacht om in zo'n kleine plaats ineens een stukje Nederland te zien.

Dag 12 : Zaterdag 29 april

Boulder - Burr Trail - Capitol Reef NP - Torrey (138 mijl)

Nou hoor, eindelijk..... de vakantie is al half voorbij, we hebben Nevada, Arizona én Utah doorkruist met de in Beatty gekochte kaarten in de koffer... en nu is het ons dan zowaar nog gelukt om er postzegels op te plakken en een brievenbus te vinden! Waarschijnlijk hebben er nog niet vaak ansichtkaarten met een afbeelding van Zabriskie Point in de brievenbus van het piepkleine postkantoor van Boulder gelegen! Zouden ze nog vóór ons in Nederland aankomen?

Zoals elke ochtend gingen we ook even naar een winkel, om boodschappen te doen voor onze picknick. Maar dat viel even zwaar tegen... de winkel was al net zo klein als het postkantoor, en we konden bijna niets van onze gading vinden. We probeerden het daarna ook nog even bij het winkeltje van een tankstation; daar lag zowaar een stel bananen, maar die waren zo zwart dat we ze mooi hebben laten liggen.... dan maar een keertje géén fruit...

Precies om 9 uur reden we de *Burr Trail* op. Een mooie, gladde asfaltweg, lekker rustig rijden dus na al het stof en gravel van gisteren. Het was prachtig weer, en we hadden er

Reisverhalen Amerika @ www.ontdek-amerika.nl

Last Update : Januari 27, 2007

Last Update : Januari 27, 2007

super veel zin in. Na ongeveer 10 mijl bereikten we al een van de hoogtepunten van de route, de plek vanwaar je de lange, smalle Long Canyon inkijkt. De rit door de canyon zelf was ook heel geslaagd, de rotswanden zijn heel mooi, hier en daar zagen we ook nog wat hoodoo's. Rob begon trouwens wel 'hoodoo-moe' te worden, hij had inmiddels wel genoeg van die dingen gezien!

Nadat we Long Canyon uitreden kwam er een wat minder interessant gedeelte. Het viel op dat er hier veel dode hazen op de weg lagen, als gevolg van botsingen met auto's. Vóór ons zat een grote roofvogel zich te goed te doen aan zo'n roadkill-slachtoffer; helaas vloog het beest weg toen we dichterbij kwamen. We hebben nog een tijdje staan wachten, we hoopten dat de vogel terug zou komen en met z'n ontbijt verder zou gaan. Hij bleef wel in de buurt rondcirkelen, maar hij was duidelijk niet van plan mee te gaan werken aan de door ons geplande fotoreportage. Jammer!

Na ruim 30 mijl reden we *Capitol Reef National Park* binnen. Geen asfalt meer, de Burr Trail is vanaf de parkgrens onverhard. Ik had thuis al ontdekt dat we hier een picknickplaats tegen zouden komen. Tja, er stond welgeteld één eenzaam picknicktafeltje aan de kant van de weg. Maar, eerlijk is eerlijk, het is wel een van de allermooiste picknickplaatsen waar we ooit hebben gegeten. Wat een prachtig uitzicht, over de Waterpocket Fold en de omringende bergen.... Dat maakte het karige ontbijt méér dan goed.

Een klein stukje voorbij de picknickplaats begint de 3 mijl lange zijweg Upper Muley Twist Canyon. De eerste halve mijl daarvan is makkelijk te doen, maar de rest van deze weg is – zo wisten we al van te voren – heel erg slecht. Maar we hadden niet voor niets een 4WD met high clearance gehuurd, toch! Op de plek waar de weg slecht wordt ligt een kleine parkeerplaats, Rob en ik stapten daar uit om de weg even te voet te gaan inspecteren. Het pad lag helemaal bezaaid met kleine rotsblokken... en diversen daarvan waren – dat zagen we meteen – écht te hoog voor de bodem van onze auto. De beschadigingen aan de bovenzijde van de keien wezen er duidelijk op dat er al eens auto's met hun onderzijde overheen geschuurd waren. Nee, hier gingen we ons niet aan wagen, daar waren we het meteen roerend over eens. Horen we daar ineens het geluid van onze auto dichterbij komen... is die ongelooflijke.... eh.... lieve man van me zonder ons oordeel af te wachten toch maar vast de weg ingereden! Nee, ik was niet blij met deze spontane actie. En Hans was niet blij met het oordeel dat Rob en ik over de weg velden... Er zat niets anders op, hij moest de auto hier op deze rotsachtige plek gaan keren. Dat ging niet echt soepel, de uitlaat tikte op een van keien... ik durfde haast niet te kijken hoe het verder ging. Maar we hadden geluk, alles bleef heel!

Nadat we de auto weer netjes hadden geparkeerd zijn we nog wel even te voet verder gegaan. Even om de bocht kijken... Het was daar wel heel erg mooi, we genoten van de rotsformaties om ons heen. Dus nog maar even een stukje verder... Het wegoppervlak was hier niet meer zo slecht als in het begin, jammer dat we niet zover met de auto waren gekomen. We waren er helemaal niet op voorbereid om hier te gaan lopen, we hadden geen water meegenomen, we hadden ons niet ingesmeerd. Dus sneller dan we eigenlijk wilden zijn we toch maar weer omgedraaid.

Opnieuw hoefden we maar een klein stukje te rijden voor het volgende hoogtepunt in deze route, de switchbacks. De Burr Trail gaat daar in een serie bochten over een afstand van ruim 1 mijl flink naar beneden. Tijdens een uitgebreide stop hebben we volop staan te

Last Update : Januari 27, 2007

Last Update : Januari 27, 2007

genieten van de schitterende omgeving. Het was weer zo'n moment waarop ik een soort van verbazing voel, hoe kan het toch dat ik steeds opnieuw zo enorm onder de indruk kan zijn van wéér een mooi uitzicht, wéér een prachtig rotslandschap. Het gaat me echt nooit vervelen! De Burr Trail eindigde kort voorbij de switchbacks. We hadden nog een flink stuk onverharde weg voor de boeg; de Notom Bullfrog Road was in heel goede staat dus dat ging allemaal heel vlot. 't Was een mooie weg om te rijden, maar echte hoogtepunten zoals tijdens de Burr Trail kwamen we niet meer tegen

We zochten eerst een motel in Torrey, daarna reden we terug naar Capitol Reef National Park. In het Visitor Center gingen we informeren of onze planning voor de komende dag haalbaar was, we wilden via een lange onverharde weg naar het afgelegen gebied Cathedral Valley gaan. We hadden drie vragen: of de weersvoorspellingen gunstig waren, of de weg in goede conditie was, en – last but not least – of we met onze auto de Fremont River zouden kunnen oversteken. De Ranger informeerde in wat voor auto we reden; toen we haar vertelden dat we een Trail Blazer hadden reageerde ze meteen heel positief. Er werd geen regen voorspeld, de weg lag er prima bij, en de rivier oversteken met een Trail Blazer zou geen probleem zijn. "You're gonna have a great day!" zo voorspelde ze ons. Nou, dat was alvast heel lekker om te horen!

We hadden nog genoeg tijd om het park wat verder in te gaan, natuurlijk konden we het weer niet laten om daarbij tot tweemaal toe onverharde zijwegen in te gaan. We wilden best nog een eindje gaan lopen, maar vooral niet te ver! De Grand Wash Trail was met z'n 4½ mijl echt te lang, en zelfs de Capitol Gorge Trail van 2 mijl vonden we te veel van het goede. Van allebei de trails hebben we een gedeelte gelopen, gewoon zover als we zin hadden. En daarna weer terug naar de auto. De omgeving is natuurlijk ook hartstikke mooi zonder dat je speciaal een einddoel bereikt.

We hadden geen zin meer om nog op zoek te gaan naar een restaurant. Het kwam dus goed uit dat we een magnetron op onze motelkamer hadden, we hebben in Torrey wat opwarmmaaltijden gekocht en (niet zo heel erg) lekker op onze kamer gegeten. Daarna nog wat tv kijken, een boek lezen, en natuurlijk ook nog even een mailtje naar huis om te laten weten dat we weer een heerlijke dag achter de rug hadden.

Dag 13: Zondag 30 april

Torrey - Cathedral Valley Loop - Hanksville (109 mijl)

Daar stonden we dan, 's ochtends om half negen, aan de oever van de Fremont River. Je wéét dat het mogelijk is daar door de rivier heen te rijden, de Ranger had ons gisteren nog verzekerd dat onze auto daarvoor prima geschikt is, maar toch.... het voelt zo raar aan om zomaar dat water in te rijden. Dicht bij de oever was het niet diep, dat zagen we zo. Maar wat verderop, in het midden, tja daar moesten we zomaar blindelings op de woorden van de Ranger vertrouwen. We besloten om toch maar even zelf op onderzoek uit te gaan, we zochten een vrijwilliger om het water in te lopen. Hans en Rob bedankten allebei voor de eer, uiteindelijk was ik dus degene die zich op mocht offeren. Broek omhoog stropen, oude schoenen aan, en daarna het koude water in. Natuurlijk moest Hans me zo nodig ook nog even op de foto zetten, terwijl ik naar het midden liep. Op het diepste punt kwam 't water tot ongeveer halverwege m'n kuit, en Hans oordeelde dat het geen probleem zou zijn om daar doorheen te rijden. En als de Ranger én Hans dat allebei zeggen, nou, wie ben ik dan om daar tegenin te gaan? Even m'n voeten afdrogen, de natte schoenen in een plastic tas, en daar gingen we dan. Natuurlijk hielden we ons netjes aan de instructies die we van de Ranger gekregen hadden: het water inrijden, een stukje vlak langs de oever naar

Reisverhalen Amerika @ www.ontdek-amerika.nl

Last Update : Januari 27, 2007

Last Update : Januari 27, 2007

rechts, en daarna dwars door de rivier heen naar de overkant. 't Ging heel makkelijk, just a piece of cake!

Het weer viel helaas wat tegen, er hingen flink wat grijze wolken. Maar de weg was in goede conditie. Zo nu en dan een kei, een hobbel, een gat, maar niks dramatisch. We hadden na onze oversteek door de rivier ongeveer 8 mijl gereden, toen we langs de kant van de weg een oude verroeste auto zagen staan, een soort van kraanwagen. De deuren zaten vol met kogelgaten, waardoor we alleen nog maar met enige moeite konden ontcijferen dat die kar blijkbaar het eigendom was geweest van ene firma Pinkerton. Dit was nou 'n écht Amerikaans plaatje, zoiets zie je in Nederland niet. De Bentonite Hills ook niet, trouwens. Wat een aparte omgeving was dat, heel ronde heuvels in rode en grijze tinten. De heuvels bestaan uit klei, en die klei is gevormd uit vulkanisch as. Hier moet je écht niet zijn als het regent, deze ondergrond schijnt ongelooflijk glibberig te worden als 't nat is. Een klein stukje verder zagen we nog meer bewijzen van de vulkanische activiteiten, er lagen een stel gitzwarte ronde stenen langs de weg. Lavastenen. We hebben geprobeerd ze op te tillen maar nee hoor, die dingen waren loodzwaar.

Via een korte zijweg reden we naar de Lower South Desert Overlook. De Lower South Desert is een grote vallei die parallel loopt aan de Waterpocket Fold. De bodem van die vallei ligt 150 meter beneden het uitkijkpunt, het uitzicht was echt prachtig. Er stond een hele grote monoliet midden in de vallei. De naam daarvan is Jailhouse Rock, elke keer als ik nu de foto's van deze vallei zie hoor ik zomaar spontaan Elvis zingen in mijn hoofd!

We besloten zomaar ergens langs de kant van de weg een boterham te gaan eten, heel veel picknickplaatsen waren hier niet te vinden. Komt er zowaar een tegenligger aanrijden... dát was niet de bedoeling zeg!! Cathedral Valley is een van de meest afgelegen plekken van Capitol Reef, we hadden de route wel voor ons alleen gereserveerd! Verderop in de route zagen we nog 3 andere auto's; dat waren er in totaal dan toch wel 4 meer dan we vooraf hadden verwacht.

Even overleggen. Gaan we wél, of gaan we níet te voet naar de 1 mijl verder gelegen heuvelrug, voor een uitzicht over Lower Cathedral Valley. We besloten al snel om het wel te doen, de trail loopt grotendeels over een vlak gebied dus dat zag er niet al te zwaar uit. Het viel ook best wel mee, zelfs de laatste klim op de heuvelrug was goed te doen. En het uitzicht over de monolieten Temple of the Sun en Temple of the Moon was fantastisch. Alleen die stomme grijze bewolking zat ons dwars, 't ziet er daardoor op de foto's lang niet zo mooi uit.

We hadden, sinds we de rivier waren overgestoken, inmiddels zo'n 30 mijl gereden. We bereikten nu een korte zijweg naar een volgend uitkijkpunt. De conditie van die zijweg was verschrikkelijk slecht, ik was blij dat dit weggetje maar een paar honderd meter lang was. Na een korte wandeling en wat klimwerk bereikten we de punt van een uitstekende rots... en ik kan gerust zeggen dat dit de mooiste plek is waar ik ooit ben geweest!! Het uitzicht over Upper Cathedral Valley is magnifiek, subliem, ongelooflijk. Wat ik daar voelde is perfect omschreven door de fotograaf Laurent Martres in zijn boek *Photographing the Southwest*: "*An incomparable majesty emanates from the place. Its remoteness and the rare presence of other members of our species make you feel deeply privileged to find yourself in such an untrammelled natural sanctuary...*" Ik heb daar lang gezeten, de prachtige weidse omgeving met de lange rij monolieten intens in me opgenomen.

Reisverhalen Amerika @ www.ontdek-amerika.nl

Last Update : Januari 27, 2007

Last Update : Januari 27, 2007

Zelfs aan zo'n geweldige belevenis komt op gegeven moment toch een eind. We hobbelden weer terug over de slechte zijweg; kort daarna kwamen we weer op een weggedeelte waar we onze high clearance hard nodig hadden! We reden via een serie smalle haarspeldbochten over een rotsachtige bodem naar beneden. Hans vond dat ik sinds die eerste onverwachte haarspeldbocht die me enkele dagen eerder zo zenuwachtig had gemaakt, op het zijweggetje van de Cottonwood Canyon Road, heel wat had bijgeleerd. Want deze bochten waren minstens zo erg, alleen zat ik nu opgewekt en wel om me heen te kijken. Niks engs aan!

We reden nu vlak langs de twee prachtige monolieten die we net nog van bovenaf hadden bekeken. Nou heeft zowat elke rots hier een Utah een naam, maar deze twee schitterende dingen moeten dus naamloos door het leven. Schandalig! Onze Rob heeft bij hem op het werk de gewoonte opgepikt om iedereen "Henk" te noemen. Dus ook Hans is tijdens deze vakantie vaak door zoonlief met "Henk" aangesproken. Waarop Hans dan meestal reageert met "Wat is er, Harrie!" Nou, je snapt 'm al. Toen we het er over hadden dat de monolieten geen naam hadden, wist Rob meteen de oplossing. Dus, kijk even mee op de foto, de linker monoliet heet vanaf nu Henk, en de rechter is Harrie!

De grijze bewolking had ondertussen plaatsgemaakt voor mooie witte wolken. Heel wat mooier op de foto's, toch! De rit door Upper Cathedral Valley was heerlijk. Ook voor Rob, die zelfs een stuk achter het stuur plaatsnam. Hij was dan wel niet opgegeven als extra bestuurder (veel te duur voor een 21-jarige!), maar ach, we zouden hier vast niemand van Alamo tegenkomen. We maakten nog een omweggetje naar de Gypsum Sinkhole, een 60 meter diepe put die is ontstaan doordat het gips dat zich hier in de grond bevond is opgelost en weggespoeld. Rondom ons zagen we allerlei kliffen, buttes, mesa's en vreemd gevormde rotsformaties. Op gegeven moment bereikten we Lower Cathedral Valley, de plek die we enkele uren eerder vanaf het uitkijkpunt op de heuvelrug hadden bekeken. Het waaide daar ontzettend hard en de zon brandde verschrikkelijk. Wat een verschil met de rest van de dag, zeg! Gelukkig hadden we een grote badhanddoek in de kofferbak liggen, die gebruikte ik om mezelf tegen de zon en het rondvliegende zand te beschermen. De monolieten in deze vallei hebben wél namen, het zijn de Temple of the Sun en de Temple of the Moon. En dat klinkt toch eigenlijk net wat spannender dan Henk en Harrie! Vlakbij de Temples ligt de heel aparte Glass Mountain. Nu is "mountain" een iets te groot woord voor het kleine heuveltje. Het bestaat uit selenite, een soort van kristallen. Dat was veel leuker om te zien dan ik vooraf verwachtte. Het laatste stuk van de route ging door een gebied dat "Rocky Pandemonium" wordt genoemd. Een wat chaotisch gebied, met allerlei door elkaar gezaaide rotsen. De weg was hier niet al te best, we hadden onze high clearance echt weer nodig. Kort voordat we de verharde weg bereikten hadden we nog een geweldig zicht op de Waterpocket Fold, een prachtige afsluiting van een geweldig mooie rit!

Pas toen we weer asfalt onder onze wielen hadden voelden we hoe moe we waren. 't Is niet niks, 67 mijl over onverharde wegen! We waren echt toe aan een verfrissende douche en een bed, we reden dan ook meteen door naar Hanksville om een motel te gaan zoeken. Er bleek er maar één open te zijn, het vrij nieuwe Whispering Sands Motel. Toen de vrouw bij de receptie de prijs noemde, konden we onze oren eerst niet geloven. Tien dollar, inclusief tax, dat hadden we vast verkeerd begrepen!! Maar nee, het was echt zo. De vrouw zei dat ze eigenlijk dicht moesten zijn. Maar omdat er dan nergens meer een overnachtingsgelegenheid zou zijn, waren ze toch maar open gebleven. We hadden niet

Last Update : Januari 27, 2007

Last Update : Januari 27, 2007

precies door wat ze bedoelde, we vermoedden dat het te maken had met het feit dat Utah Mormoons is én dat het vandaag zondag was. Misschien mochten ze nu geen geld verdienen?? De motelkamer zag er netjes uit, dus uiteraard zeiden we geen nee tegen dit aanbod. De vrouw bij de receptie was wat terughoudend, niet iemand om even een praatje mee te maken. En de enige internetmogelijkheid was bij haar in het kantoortje. We besloten om dat maar even een dagje over te slaan. Het thuisfront zou dus pas morgen te horen krijgen dat onze rit door Cathedral Valley een van de absolute hoogtepunten van onze vakantie was geweest.

Dag 14 : Maandag 1 mei

Hanksville - Goblin Valley - Little Wild Horse Canyon - Moab (150 mijl)

Een van de leukste films die ik ken is *Galaxy Quest*, de komedie waarin de serie Star Trek wordt geparodieerd. Hoofdrolespeler Tim Allen wordt op gegeven moment belaagd door een stenen monster en andere gevaarlijke wezens, en die scène schijnt te zijn opgenomen in het kleine *Goblin Valley State Park*. Toch maar eens even checken of het daar echt zo gevaarlijk is! Maar dat viel mee, we kwamen nergens monsters tegen. Wel ontelbare kleine, grillig gevormde rotsen. Sommige parken zijn erg mooi omdat er grote, imposante rotsen staan, in allerlei verschillende kleurschakeringen. Goblin Valley is juist heel apart omdat de rotsformaties hartstikke klein zijn, en allemaal precies dezelfde bruine kleur hebben als de bodem. Het was echt weer heel iets anders, en erg leuk om te zien. Natuurlijk hebben we ook een wandeling tussen de Goblins gemaakt. Op advies van de forummers van *Alles.Amerika.nl* zijn we daarbij tot helemaal achterin de vallei doorgelopen, en dat bleek dus een heel goed advies te zijn. Want daar, verborgen achter een rotswand, lag een vallei die nog mooier was dan het eerste deel van het park. Met grotere Goblins, die daar niet alleen op de bodem stonden maar ook op de rotswanden. Er waren geen paden, we zijn gewoon overal doorheen en overheen geklommen, en steeds kregen we weer andere apart gevormde rotsen te zien. Uiteindelijk heeft het kleine park ons heel wat meer tijd én zweetdruppels (het was vreselijk warm!) gekost dan we van te voren hadden verwacht.

Ons tweede doel van deze dag, *Little Wild Horse Canyon*, lag heel dicht bij Goblin Valley. Via een onverharde weg reden we naar een parkeerplaats, waar Rob nog even een slok cola wilde nemen voordat we aan onze hike zouden gaan beginnen. Tikt ie per ongeluk met de bovenkant van de fles tegen de bumper van de auto... de fles sprong meteen kapot en de cola spoot alle kanten op. In de auto... en verder vooral op mijn benen! Jee, waarom moeten ze nou altijd mij hebben?? (Zie ons reisverslag van 2001, dag 6. Toen was het Hans die het nodig vond een heel blikje cola over mijn broek leeg te gieten!)

Nadat de auto en ik waren schoongepoetst, én nadat we ons flink hadden ingesmeerd met zonnebrandolie, kon de hike dan toch beginnen. We volgden een droogstaande wash die, nadat we zo'n 10 minuten hadden gelopen, helemaal vol lag met enorme rotsblokken. Daar moesten we dus omheen klimmen, via een smalle richel aan de linkerkant. Kort daarna bereikten we de ingang van de canyon. In het begin was ik eigenlijk niet heel erg onder de indruk, ik had weer eens flink last van de hitte en daar was ik méér mee bezig dan met de omgeving. Ik had ergens gelezen dat Little Wild Horse Canyon vooral tijdens de eerste 800 meter erg mooi zou zijn, volgens die info kon je het beste maar omdraaien als je een groot open gedeelte met bomen had bereikt. Nou, degene die dat stukje geschreven heeft, heeft er dus duidelijk geen verstand van! Gelukkig maar dat we toch

Last Update : Januari 27, 2007

Last Update : Januari 27, 2007

nog verder zijn gelopen, want juist voorbij die open plek werd de canyon echt geweldig mooi! Heel smal, maar nergens zo extreem smal als in Spooky, een paar dagen eerder. De golvende wanden kwamen vooral onderaan zo dicht bij elkaar, dat we soms echt moesten zoeken waar we onze voeten nog neer konden zetten.

Er lagen ook veel losse rotsen, waar we overheen moesten klimmen. Op één plek had ik daar een beetje moeite mee, met name op de terugweg. En ze hadden er nog wel – als extra hulp – een mooi houten trapje neergezet. Aan het eind van de canyon raakten we in gesprek met een Amerikaanse man en vrouw, die het duidelijk heel leuk vonden dat wij vanuit het verre Nederland helemaal hier naar toe waren gekomen om Little Wild Horse Canyon te bekijken. Toen ze hoorden dat we op weg waren naar Moab, raadden ze ons aan om de Negro Bill Trail te gaan lopen, die zouden we ook vast heel mooi vinden. Hoewel ik op dat moment zeker van plan was gegevens over die trail op internet op te gaan zoeken, is dat er uiteindelijk toch niet meer van gekomen. Misschien een volgende keer.

Ook al was ik in eerste instantie niet zo enthousiast, achteraf gezien beschouw ik onze hike door Little Wild Horse Canyon als een van de mooiste wandelingen die we tijdens deze vakantie hebben gemaakt. De canyon is steeds anders, soms heel smal, dan weer heel open... ook de wanden hebben allerlei verschillende structuren, op sommige plekken zitten ze helemaal vol met gaten, op andere plekken zie je prachtige golvende vormen of grote alkoven. Uiteindelijk hebben we hier drie hele mooie uren volgemaakt.

Het was inmiddels bijna kwart voor drie, tijd om naar Moab te gaan. We maakten nog even een korte stop in Arches National Park, waar we in het gloednieuwe Visitor Center een plekje wilden bespreken voor de Fiery Furnace Walk. Voor dinsdag zat de wandeling al volgeboekt, maar voor de woensdagochtend konden we nog wel drie tickets bemachtigen. 's Avonds zijn we, voor het eerst tijdens deze vakantie, wat rond wezen neuzen in de plaatselijke winkels. Even lekker loom rondslechteren door Main Street, wat Indiaanse kunst bekijken en t-shirts zoeken. Natuurlijk zijn we ook nog even binnengelopen in de galerie van de fotograaf Tom Till, even wat mooie plaatjes kijken. Daarna zijn we naar ons motel teruggegaan, waar we lekker in onze super KingSize bedden zijn gekropen... die bedden waren zo breed dat we er haast in verdwaalden.

Dag 15 : Dinsdag 2 mei

Moab - Shafer Trail - Moab (86 mijl)

Tijdens ons vorige bezoek aan *Canyonlands National Park*, in 2003, hadden we likkebaardend boven aan de Shafer Trail Overlook gestaan. Een beetje jaloers op de mensen die we daar in hun jeep langzaam naar boven zagen rijden. Wat zag er dat super uit! Het gevoel liet ons niet los, en eenmaal thuis begonnen we er steeds vaker over te praten om ook eens een 4WD te huren en van de gebaande wegen af te gaan. Nou, die wens hadden we tijdens deze vakantie écht in vervulling zien gaan, maar zonder de Shafer Trail was ons "Been there, Done that"-lijstje natuurlijk nog niet compleet. De Ranger in het Visitor Center liet ons weten dat de weg 'in excellent condition' was, dus er was nu niets meer dat ons tegenhield.

We namen eerst uitgebreid de tijd om de switchbacks van bovenaf te bekijken. We zagen drie identieke witte jeeps die heel langzaam naar beneden reden. Dat waren ongetwijfeld gehuurde jeeps en die reden natuurlijk zo langzaam om de toeristen volop de tijd te geven om rond te kijken, zo dachten we. Maar toen we even later zelf de Shafer Trail op reden wisten we al gauw beter. De weg lag helemaal bezaaid met stukken steen, het was

Reisverhalen Amerika @ www.ontdek-amerika.nl

Last Update : Januari 27, 2007

Last Update : Januari 27, 2007

daardoor de lastigste dirtroad die we tot nu toe waren tegengekomen. Dat langzame tempo was echt bittere noodzaak. De switchbacks zelf vielen gelukkig best mee, er waren wel wat smalle stukken maar 't was nergens zo spannend dat ik niet meer durfde te kijken. Op de wat bredere gedeeltes zijn we regelmatig gestopt. Soms om tegenliggers de ruimte te geven. En nog vaker om het machtige rotslandschap te kunnen bekijken en te fotograferen. We hebben maar liefst 50 minuten nodig gehad voor de eerste 5 mijl, geen echt recordtempo dus. Voorbij de switchbacks bereikten we een splitsing; de Shafer Trail gaat daar linksaf maar wij reden rechtdoor, de White Rim Road op. We parkeerden de auto bij het begin van de Gooseneck Trail; net op dat moment kwam er een heel stel mountainbikers aanrijden, mannen én vrouwen. Een van de vrouwen vroeg hoe ver het was naar de switchbacks, o jee, moesten ze daar écht al fietsend omhoog? Dat doe ik ze niet na hoor... ik vind 't met de auto omlaag al een hele prestatie!

De wandeling naar de Gooseneck Overlook was vrij eenvoudig. Het was een bekende plek voor ons, je ziet daar dezelfde bocht in de Colorado River die je ook vanaf Dead Horse Point State Park kan bekijken. Daar ergens hoog op de rotsen voor ons hadden we in 2003 al eens gestaan! Ons volgende doel aan de White Rim Road was Musselman Arch. De weg werd er niet echt beter op, de bodem bleef heel erg rotsachtig en we moesten hier dicht langs een diepe afgrond rijden. Musselman Arch is heel anders dan de natuurlijke bogen die we tot dan toe gezien hadden. Het is geen boog, maar een platte brug die twee rotswanden met elkaar verbindt, op dezelfde hoogte als waar wij stonden. Je kan er zo overheen lopen, en dat moesten we natuurlijk zelf ook eens uitproberen. Als het hard waait schijnt dat nogal een linke onderneming te zijn. Maar op dit moment stond er bijna geen wind, het was dan ook heel makkelijk om over de arch heen te lopen. Je moet dit niet doen als je hoogtevrees hebt, 't is toch wel diep aan beide kanten! Toen we weer veilige grond onder onze voeten hadden, en nog even de mooie omgeving stonden te bekijken, kregen we gezelschap van een gepensioneerd Amerikaans echtpaar. Ze vertelden dat ze al vele jaren lang minstens 1x per jaar dit deel van de USA bezochten, ze konden echt géén genoeg krijgen van de prachtige woestijn- en rotslandschappen. Nou, ik kan ze geen ongelijk geven, hoe vaak je hier ook komt, het blijft imponerend.

De White Rim Road is helaas te lang om die op één dag helemaal te rijden. We gingen dus weer terug naar de splitsing, en draaiden de Shafer Trail op. Omdat er nergens picknickplaatsen waren en we toch wel behoorlijk honger begonnen te krijgen, zochten we maar een plekje langs de weg uit. We installeerden ons met onze koelbox op een rotsrichel, maar echt comfortabel was het niet. Zeker niet toen het ook nog eens behoorlijk begon te waaien, het was zomaar opeens afgelopen met het rustige weer. We voelden zowaar een stel regendruppels, van de bergwand achter ons kwamen een paar donkere wolken opzetten. Gelukkig zette de regen niet door, en konden we rustig verder rijden. Nou ja, rustig... da's niet echt het goede woord. Het wegoppervlak bleef bijna de hele rit slecht, en al het gehobbel begon toch wel op me in te werken. Het was erg vermoeiend.

In het begin van de jaren '90 is ergens aan de Shafer Trail de beroemde scène van de film *Thelma and Louise* opgenomen, die waarin de beide dames besluiten gas te geven en zich zo samen de diepte in te storten. Sindsdien wordt de bewuste plek "Thelma and Louise Point" genoemd, en dat wilde ik natuurlijk ook wel even op de foto hebben. We vonden echter geen bordje, dus of we nu precies op de goede plek zijn gestopt weet ik niet. Even verder ligt de Potash Site, waar in een aantal grote waterbasins zout wordt gewonnen. Het

Last Update : Januari 27, 2007

Last Update : Januari 27, 2007

water was heel lichtblauw, dat vormde een opvallend contrast met de roodbruine kleuren van de omgeving.

De rit was erg mooi geweest, maar toch waren we blij toen we het asfalt van de Potash Road bereikten. We hadden er 25 mijl over slechte onverharde wegen op zitten, veel minder dan de 67 mijl van twee dagen eerder in *Cathedral Valley*. Maar deze route had er veel méér ingehakt, in Cathedral Valley was de weg meestal redelijk goed met zo nu en dan wat slechte stukken. En hier was het echt 25 mijl lang hobbelen geweest. De pittige wandeling naar de Corona Arch, die hier aan de Potash Road begint, werd resoluut uit onze planning geschrapt. Geen zin meer! Kort na tweeën waren we terug in Moab, en vielen we helemaal uitgeblust op onze bedden neer. Er was net een hele leuke aflevering van Mad about You op tv. Helemaal perfect, dat had ik echt even nodig. Hans heeft daar trouwens niet veel van gezien, die was binnen een paar minuten onder zeil. Na Mad about You werkte ik nog vier comedy-afleveringen weg, zalig was dat om zo een middag even helemaal niets te doen! We kwamen ook niet meer op gang... we zijn vroeg op de avond alleen nog even de deur uit geweest om te gaan eten en om wat boodschappen te doen.

Dag 16 : Woensdag 3 mei

Moab - Arches NP - Blanding (128 mijl)

We waren echt opgeknapt van die halve dag lekker niets doen; we stonden 's morgens in alle vroegte weer vol energie in *Arches National Park*. We waren veel te vroeg voor de Fiery Furnace Walk, die om negen uur zou gaan beginnen. Genoeg tijd om even naar Sand Dune Arch te lopen, een wandeling van in totaal 600 meter die grotendeels door los zand gaat. De arch bleek helemaal omsloten te liggen door hogere rotsen, en de diepe schaduw maakte het niet makkelijk om 'm goed op de foto te krijgen. Leuke wandeling trouwens voor mensen met kinderen, en ik denk dat het daar ook lekker koel zal zijn als de temperaturen in de zomer weer eens ondraaglijk worden.

Toen we op de parkeerplaats bij Fiery Furnace aankwamen, stonden er al diverse andere toeristen op de Ranger te wachten. Onze Rob bekeek het groepje eens heel bedenkelijk, hij was met z'n 21 jaar toch wel héél erg ruim de jongste. Gelukkig voor hem kwamen er daarna ook nog wat twintigers opdagen, al bleef de gemiddelde leeftijd van de groep toch wel rond de 50 hangen. Toen de groep compleet was mochten we allemaal braaf achter Ranger Lee Ferguson aan lopen. Leuke man trouwens, hij wist heel boeiend te vertellen over de verschillende geologische lagen en processen, de plantengroei, de invloed van de mens op de natuur enzovoort. Toch dingen die je niet aan de weet komt als je zonder Ranger op pad gaat. Al gauw liepen we door een doolhof van smalle kloven en prachtige rotsen. Op sommige plekken moesten we wat klimmen, over smalle rotsspleten heenstappen, door nauwe passages lopen. Dat maakt zo'n wandeling toch echt extra leuk om te doen. Het tempo lag helaas ontzettend laag, er moesten toch steeds zo'n 20 mensen elke hindernis overwinnen en dat kostte vaak flink wat tijd. Eén passage was echt lastig, er kwamen daar twee rotswanden aan de onderzijde dicht bij elkaar en we moesten – met onze voeten op de ene wand en onze handen tegen de andere – van rechts naar links schuifelen. De Ranger plaatste op gegeven moment z'n tenen tegen de ene wand, terwijl ie met z'n hakken op de andere wand bleef steunen. Dat bleek niet zo'n goed voorbeeld te zijn, met mijn maatje 39 had ik net te weinig steun en ik schoot ineens naar

Last Update : Januari 27, 2007

Last Update : Januari 27, 2007

beneden. Gelukkig bleef de schade beperkt tot wat oppervlakkige schaafwonden aan m'n schenen. Natuurlijk vielen er onderweg diverse arches te bewonderen, zoals de dubbele Twin Arch. Ik was echt verbaasd toen de Ranger vertelde dat de linkse van die twee arches qua grootte de nummer 38 van het park was, groter dan Delicate Arch! Later zagen we ook nog de nummer 20 van de rij, Surprise Arch genaamd. Met de hele groep hebben we daar een tijdje gezeten, het was wel heel opvallend dat we met niemand van de andere deelnemers in gesprek raakten. Meestal zijn Amerikanen heel erg belangstellend als ze horen dat je uit het buitenland komt, en in deze groep waren wij de enige niet-Amerikanen. Maar nee, er ontstonden geen contacten tussen de verschillende groepen mensen. Uiteindelijk zijn we drie volle uren onderweg geweest, en ik vond het echt jammer toen de tocht was afgelopen. Het was hier zo mooi, ik had graag nog veel meer van Fiery Furnace willen zien.

Bij de parkeerplaats van Devils Garden lag een grote picknickplaats. Het was er druk, maar gelukkig kwam er helemaal achterin net een tafel vrij. Tijdens het eten konden we mooi even overleggen hoe we de middag in zouden gaan delen. Wilden we een mooie route gaan rijden, via Scenic Byway 128 en Castle Valley, of hadden we nog genoeg energie voor een hike naar bijvoorbeeld Corona Arch of Delicate Arch? Van de trage Fiery Furnace Walk waren we echt niet moe geworden, en we wilden alle drie heel erg graag Delicate Arch eens zien. De grootste twijfel was de hitte... er is bijna geen schaduw op die trail en ik weet dat ik echt helemaal kapot ben als ik een paar kilometer in de felle zon moet lopen. Maar misschien viel het met die zon nogal mee, er was flink wat bewolking en dat gaf uiteindelijk de doorslag... we kozen voor de trail naar Delicate Arch.

Toen we op de parkeerplaats aankwamen besloot de zon om toch maar weer tevoorschijn te komen. En ook al was het nog steeds flink bewolkt, tijdens onze hele tocht naar boven toe bleef de zon nét steeds tussen de open plekken zichtbaar. Ik kreeg het steeds warmer, mijn gezicht werd weer eens vuurrood... en toen we op zo'n drie kwart van de klim zaten zag ik het even helemaal niet meer zitten. Wat had ik me toch weer op m'n hals gehaald!! Maar omkeren als je zo dichtbij bent, dat was natuurlijk ook geen optie. Wat was ik blij toen ik, op het moment dat we aan het laatste deel van de trail begonnen, een klein maar o zo heerlijk stukje schaduw ontdekte. En het begon ook nog eens flink te waaien, beter kon niet! Terwijl ik daar tegen de rotswand zat, zag Rob boven me een arch waar hij naar toe kon klimmen. Bleek dat hij vanuit die arch al een eerste blik op Delicate Arch kon werpen, ons einddoel was dichtbij. Ondertussen kwamen er veel mensen voorbij gelopen, en toevallig was daar ook de groep bij die we die ochtend ook al bij Fiery Furnace hadden gezien. Toen hadden we niets tegen elkaar gezegd, maar nu was er wel meteen de herkenning én de ongerustheid... dit was ondertussen al de derde keer deze vakantie dat iemand dacht dat ik me vreselijk had verbrand! Toen ik er weer een beetje normaal uit begon te zien konden we weer verder lopen, en het bleek inderdaad nog maar een heel klein stukje te zijn. Via een brede richel liepen we om de rotswand heen, en daar stond ie dan... de wereldberoemde Delicate Arch. Ik was meteen vergeten hoe zwaar ik de tocht naar boven had gevonden, dit was echt véél mooier dan ik vooraf had verwacht. Echt een plek om heel lang te gaan zitten genieten, niet alleen van de schitterende arch maar ook van de rotsomgeving en de besneeuwde toppen van de La Sal Mountains op de achtergrond.

De terugweg was gelukkig minder zwaar dan de tocht omhoog, we namen zelfs nog even een heel klein omweggetje naar een rotswand waarop we petroglyphs konden bekijken.

Reisverhalen Amerika @ www.ontdek-amerika.nl

Last Update : Januari 27, 2007

Last Update : Januari 27, 2007

Die we overigens niet zo heel erg boeiend vonden. Het was daarna nog maar een klein stukje lopen naar de auto; vervolgens zijn we het park uitgereden en direct verder gegaan naar onze volgende overnachtingsplaats Blanding.

Dag 17 : Donderdag 4 mei

Blanding-Muley Point-Moki Dugway-Goosenecks State Park-Valley of the Gods-Monument Valley-Page (266 mijl)

We hadden geen druk programma, vandaag. We konden 's ochtends lekker rustig aan doen, en we zaten pas om half tien in de auto. Het begin van onze rit was wat saai, we reden door een bosrijk gebied waar niet echt iets spannends te zien was. Eigenlijk best wel lekker na al die spectaculaire indrukken van de afgelopen weken, even verstand op nul en gewoon wat mijlen wegwerken. Ons eerste doel van deze dag was het hoog gelegen uitkijkpunt Muley Point. Vanaf daar konden we echt gigantisch ver om ons heen kijken over een desolaat rotslandschap. De buttes van Monument Valley, waar we straks nog langs zouden rijden, waren goed herkenbaar. Ik heb geen idee hoeveel mijlen we weg konden kijken, maar het waren er veel, héél veel. We haalden onze koelbox uit de auto, en sleepten 'm een eind mee tot we een makkelijke rots vonden om op te gaan zitten. Er zijn slechtere plekken denkbaar om je boterhammen te smeren!

Na Muley Point was de Moki Dugway aan de beurt. Dat is een gravelweg die bestaat uit een stel haarspeldbochten, waar we over een afstand van 3 mijl zo'n 335 meter afdaalden. Het was een heel mooi stukje weg om te rijden, en ondanks het gravel en de haarspeldbochten heel eenvoudig om te doen. Natuurlijk stopten we een paar keer om foto's te maken, en vanaf ons hoge plekje konden we al heel goed de dirtroad zien liggen die als volgende op ons programma stond, de route door *Valley of the Gods*. In 2003 hadden we daar ook al eens gereden; we vonden die rit toen zo mooi dat we 'm nu graag eens over wilden doen. Maar dan wél met een auto met high clearance, we wilden niet nog eens meemaken dat de bodem van de auto over de rotsachtige ondergrond zou schuren!! Net als drie jaar eerder vonden we het weer een heerlijke rit... de weidse omgeving, de mooie rotsen, het 'alleen-op-de-wereld'-gevoel... Na Valley of the Gods was het maar een klein stukje rijden naar Goosenecks State Park. Daar keken we naar de San Juan River die zo'n 300 meter beneden ons een aantal grote bochten maakt; over een afstand van hemelsbreed 2 kilometer is de rivier maar liefst 10 kilometer lang. Vreemd genoeg deed die plek me helemaal niets, het was wel mooi maar het 'pakte' me niet. Ik stond erbij en ik keek er naar, om het zo maar eens te zeggen.

Eigenlijk waren we niet van plan om naar *Monument Valley* te gaan. Het is een schitterend stukje natuur, maar we waren daar in 2001 en 2003 al geweest en drie keer diezelfde route leek me toch een beetje te veel van het goede. Maar we hadden nog tijd genoeg, en Hans had zoiets van 'ach, we zijn hier nu toch dus waarom ook niet?'. En zo reden we het park even later toch weer binnen. En ook al was het gevoel om daar rond te mogen rijden niet meer zo intens als die eerste keer, ik genoot er toch echt weer van. Vóór ons reed een auto met aan het stuur een wat oudere man, die blijkbaar alleen in een superlangzaam slakkegangetje over de onverharde weg durfde of wilde rijden. Wij rijden best rustig, zeker in een park, maar dit was toch wel héél erg langzaam. Dus zodra de weg even breed genoeg was reden we de auto voorbij, zodat we weer in een iets prettiger tempo verder konden. Bij ons eerste fotostop haalde 'opa', zoals we 'm maar even noemden, ons weer in. En moesten we hem opnieuw voorbij. En dit herhaalde zich zo een aantal keer... op gegeven moment zaten we tijdens onze fotostops al te kijken of 'opa' er weer aankwam. Gauw, gauw.... anders moeten we weer een tijd achter hem blijven hangen! We leken net

Reisverhalen Amerika @ www.ontdek-amerika.nl

Last Update : Januari 27, 2007

Last Update : Januari 27, 2007

een stel kleine kinderen... gelukkig maar dat 'opa' zich waarschijnlijk helemaal niet bewust was van het feit dat we het steeds over hem hadden. Hij bleef onverstoort in z'n eigen tempo door Monument Valley rondrijden, zonder ook maar één keer te stoppen.

Na een korte stop in Kayenta – we hadden zin in een ijsje - reden we in één ruk door naar onze volgende overnachtingsplaats, Page in Arizona. Waar we een weekje eerder ook al een paar nachten hadden doorgebracht. We gingen op zoek naar een hotel voor vier nachten, maar dat wilde niet zo lukken. De eerste twee hotels waar we binnenliepen hadden maar voor één nacht plaats. Tja, het weekend kwam eraan, en Page is een populaire plaats bij watersporters. Uiteindelijk belandden we in het smoezelige Empire Hotel, absoluut het minst fijne hotel van deze reis. Wat een uitgewoonde boel was dat zeg. De vloerbedekking was versleten, de kraan in de badkamer zat los, het gordijn konden we alleen maar dichtkrijgen door 't met Rob z'n schoen op de vensterbank klem te zetten, en meer van dat soort dingen. Gelukkig was het er niet smerig, anders was ik meteen weggegaan. Maar toch... het was drie keer niks. Uiteindelijk besloten we toch maar om te blijven, we hadden geen zin om nog een ander hotel te gaan zoeken.

Dag 18 : Vrijdag 5 mei

Page – Horseshoe Bend – Alstrom Point - Page (162 mijl)

Half zes 's ochtends..... wie haalt het verdorie in z'n hoofd om op zo'n onmogelijk vroeg tijdstip met zoveel kabaal rond te gaan lopen?? Het geluid van de voetstappen van onze burens – zo dachten we – drong luid en duidelijk onze kamer binnen, we waren alle drie klaarwakker. Eerst hoopten we nog dat ze vroeg op pad wilden vandaag, en dat het dus wel snel weer stil zou worden. Maar in plaats daarvan werd de herrie nog veel doordringender... waren ze nou ook nog eens een blok ijs aan het klein hakken, of zoiets?? Op gegeven moment ging Hans toch maar eens even buiten kijken... bleken er arbeiders op het dak aan het werk te zijn! Uiteindelijk kwam ook de eigenaar van het hotel naar buiten, en die stuurde de mannen het dak af. Gelukkig, nog even rust!

We zijn nog wel een tijdje naar bed terug gegaan, maar echt lekker slapen lukte niet meer. Eigenlijk hadden we het helemaal gehad in dit hotel, we besloten dan ook om de volgende nachten te annuleren en op zoek te gaan naar iets anders. Maar eerst even lekker met ons Melanie en Marcel kletsen, via Skype. We konden ze niet alleen horen, maar ook zien, dankzij de webcam! Het was wel heel apart om de katten zomaar rond te zien lopen, ik heb nog volop tegen ze zitten kletsen. Tevergeefs overigens, Radja en Toyke waren absoluut niet geïnteresseerd in de computer die hun namen plotseling bleek te kennen.

Gelukkig konden we de kamer in het Empire Hotel zonder problemen annuleren, en was er nog een (veel duurdere) kamer beschikbaar in de Quality Inn. Maar het duurde nog wel een paar uur voordat we daar terecht konden, tijd genoeg dus om Horseshoe Bend te gaan bekijken. Daarvoor hoefden we niet ver te rijden, de parkeerplaats lag op maar een paar mijl ten zuiden van Page. We hadden geluk met het weer; rondom ons hingen op diverse plaatsen dreigende regenwolken, maar tijdens onze wandeling naar het uitkijkpunt bleef de zon voor ons toch lekker schijnen. Na ruim 1 kilometer waren we bij het einddoel, op zo'n 300 meter beneden ons zagen we een gigantische hoefijzervormige bocht in de Colorado River. Mooi, echt heel erg mooi! Vooral de kleuren vond ik prachtig, het blauwgroene water, de lichtbruine rotsen, de groene bomen... En om 't plaatje compleet te maken zagen we ook nog een aantal kleine boten rondvaren. Bij het fotograferen was onze breedbeeldlens heel hard nodig, en zelfs daarmee lukte het nét niet de hele bocht in één

Last Update : Januari 27, 2007

Last Update : Januari 27, 2007

keer op de foto te krijgen. Om de bocht ook vanuit een andere hoek te kunnen fotograferen zijn we nog een heel stuk naar rechts gelopen, met de bocht mee. We kwamen daarbij langs een stel lage rotsen die me vanwege de mooie lijnen wat aan The Wave deden denken. Het uitkijkpunt ligt lager dan de parkeerplaats waar we de auto hadden achtergelaten, dus op de terugweg moesten we nog even klimmen. Gelukkig was de afstand niet al te groot.

Het was nog lang geen drie uur, we konden nog steeds niet in ons hotel terecht. Winkelen is niet onze hobby, dus in de WalMart waren we al snel weer uitgekeken. We vulden onze tijd door even naar het plaatsje Big Water te rijden, waar we in het Visitor Center van een heel behulpzame Ranger een kaart kregen waarop hij de route naar Alstrom Point voor ons uittekende.

Op de terugweg naar Page ging onze telefoon ineens over. Maar helaas, toen we opnamen was er niemand aan de andere kant van de lijn. Aan de nummerherkenning zagen we dat het Melanie was die had gebeld. Terugbellen lukte niet, we hadden geen goed bereik. Even later ging de telefoon wéér over... 't zat me niet echt lekker dat Melanie ons op dit tijdstip - 12.00 uur 's nachts in Nederland - probeerde te bereiken terwijl we een paar uur eerder nog uitgebreid met elkaar hadden gesproken. Gelukkig konden we nu wel op onze kamer terecht, en via internet kregen we contact met ons Mel. Nee, er was niets aan de hand, en ze had helemaal niet gebeld! Blijkbaar was er net zoiets gebeurd als eerder met dat SMS-je, Melanie had een paar dagen eerder zomaar eens geprobeerd te bellen, en dat was blijven 'hangen' tot het moment dat we weer - een beetje - bereik hadden.

Nou, we waren weer gerustgesteld. Dus we zetten onze koffers in de hotelkamer, vulden de koelbox, en we gingen weer op pad. Op naar Alstrom Point, volgens sommige reisverslagen het mooiste uitkijkpunt over Lake Powell. Het zou geen makkelijke tocht worden, want tijdens het laatste deel van de route zouden we over een rotsbodembodem moeten rijden waar het pad niet meer herkenbaar zou zijn. De route begon in Big Water, we reden daar de onverharde Nipple Bench Road op. Al eerder tijdens deze vakantie hadden we rondgereden door maanachtige landschappen, en opnieuw bevonden we ons nu midden tussen kale grauwe rotsen. Eerst wat geelachtig van kleur, maar naarmate we verder kwamen werden ze steeds donkerder. Kale, grauwe rotsen, eigenlijk klinkt dat heel erg saai. Maar het tegendeel is waar, dit soort landschappen zijn juist adembenemend mooi en fascinerend om te zien; we vonden het dan ook een heerlijke rit. Na 13 mijl bereikten we een afslag, we draaiden daar de Grand Bench Road op. Het landschap veranderde, we zagen hier minder rotsen en meer vegetatie. Het wegooppervlak werd steeds slechter, al was het met onze auto nog steeds goed te doen. Sneller dan verwacht bereikten we een bord waarop stond aangekondigd dat het nog 5 mijl rijden was naar Alstrom Point. Nadat we die 5 mijl hadden afgelegd konden we inderdaad een eerste glimp van Lake Powell opvangen. Maar was dit nou Alstrom Point?? Het was veel minder mooi dan op de foto's die we hadden gezien, en bovendien hadden we tijdens onze rit nog niet te maken gehad met de aangekondigde rotsachtige ondergrond. Nee, dit was echt ons eindpunt nog niet.

Een wat oudere man stond met behoorlijk dure foto-apparatuur plaatjes te schieten. Hij werd vergezeld door een iets jongere vrouw. Het tweetal was niet erg spraakzaam; ze vertelden eigenlijk alleen maar dat ze niet van plan waren verder te rijden dan deze plek. Even later gingen ze weg, ze draaiden hun auto en gingen inderdaad terug in de richting waar we vandaan waren gekomen. Wij vonden het zonde om nu om te draaien, het échte

Last Update : Januari 27, 2007

Last Update : Januari 27, 2007

Alstrom Point kon immers niet ver meer zijn. In ieder geval klopte wel wat er in de routebeschrijving stond die we op internet hadden gevonden: we reden nu over een heel rotsachtige ondergrond, die overigens wel heel anders was dan eerder op bijvoorbeeld de Shafer Trail. Daar was het pad bezaaid met stenen die vanuit het wegoppervlak omhoog staken, maar nu reden we over gladde slickrocklagen waar eigenlijk geen pad meer te herkennen was. We stuurden Rob de auto uit, hij liep voor ons uit en zocht naar de juiste route. En omdat er best wel wat hoogteverschillen in de rotslagen zaten, moesten we echt goed vooruit kijken, als we net wat teveel naar links of te ver naar rechts zouden rijden, dan zouden we onherroepelijk op te grote hoogteverschillen stuiten. Gelukkig stonden op sommige plaatsen cairns, van die opeengestapelde stenen, en dat was toch wel echt een belangrijk hulpmiddel bij onze zoektocht.

En zo bereikten we uiteindelijk toch ons einddoel, het schitterende Alstrom Point. Het uitzicht over de baai die beneden ons lag, Padre Bay, was echt geweldig. De meest opvallende rotsformatie heeft min of meer de vorm van een geweer (hmmm, ik heb toch best wel wat fantasie maar ik zag hier echt geen geweer in!), en heet daarom Gunsight Butte. Aan de overzijde zagen we het Kaiparowits Plateau en de 3.000 meter hoge Navajo Mountain. De zon stond in onze rug, ideaal voor de belichting. Ook hier waren we niet alleen, twee Duitsers en een Amerikaan waren net als wij volop foto's aan het maken. De Amerikaan vertelde dat hij al enkele uren eerder bij Alstrom Point was aangekomen; zijn rit was nog heel wat lastiger geweest dan die van ons. Hij had namelijk een enorme stortbui over zich heen gekregen, het was echt even verschrikkelijk slecht weer geweest. Hij was er nog steeds van onder de indruk, eerst moest hij zijn verhaal aan ons kwijt en even later ook nog aan de Duitsers. Tja, dat moet dus een van die buien zijn geweest die we vanaf Horseshoe Bend hadden gezien!

De zon begon te zakken, en dat betekende dat we aan de terugweg moesten beginnen. We wilden immers niet in het donker over die lastige rotsbodem gaan rijden! Achteraf gezien was het tijdstip waarop we aan de terugtocht begonnen toch niet echt handig gekozen, de zon scheen nu recht in onze ogen en daar hadden we behoorlijk last van. Eén keer kozen we de verkeerde richting en werd de rotsbodem zo slecht dat we echt niet verder vooruit konden rijden; dus weer een klein stukje terug en een makkelijker begaanbaar deel zoeken. Uiteindelijk kwamen we zonder kleerscheuren weer op de gewone onverharde weg terecht. Nog steeds niet echt comfortabel, maar wel een hele verbetering ten opzichte van het slickrock. Op het moment dat we de Nipple Bench Road weer bereikten was het echt donker geworden, gelukkig maar dat dit deel van de route veel makkelijker begaanbaar was. Rond acht uur 's avonds waren we terug in Page; bij de McDonalds haalden we een paar warme broodjes kip en hamburger, en die aten we even later lekker op onze hotelkamer op. In het Quality Inn, gelukkig, we waren blij dat we niet meer naar het Empire Hotel hoefden.

Dag 19 : Zaterdag 6 mei

Page – Wahweap Hoodoos - Page (89 mijl)

Dicht bij The Wave ligt een uitzonderlijk lange slotcanyon met de naam Buckskin Gulch. Het was de bedoeling om die vandaag te gaan bekijken, maar helaas, we hoorden dat onze trip niet door kon gaan omdat er te veel water in de canyon stond. We besloten daarom om vandaag naar de Wahweap Hoodoos te gaan, een dag eerder dan dat we eigenlijk hadden gepland. Er zijn twee mogelijkheden om bij deze hoodoos te komen, de officiële

Last Update : Januari 27, 2007

Last Update : Januari 27, 2007

route waar een lange wandeltocht bij komt kijken, en een 'sluiproute' die ons veel dichterbij de hoodoos zou brengen. Natuurlijk kozen wij voor die laatste mogelijkheid...

We reden de *Cottonwood Canyon Road* in, en een klein stukje verder kwamen we al bij de zijweg die we moesten hebben. Ondertussen zat ik met de kaart op schoot de route te bekijken, en tot mijn grote schrik zag ik dat we nu recht naar de Brigham Plain Road reden. O nee toch, dat was die weg waar we ruim een week geleden die paniekerige chauffeur waren tegengekomen, die er duidelijk héél veel spijt van had dat hij daar was gaan rijden. Maar gelukkig... ik had me weer voor niets druk gemaakt. De Brigham Plain Road boog naar links, terwijl wij rechtdoor moesten rijden. Het was weer een heel andere omgeving dan die van gisteren, toen we naar Alstrom Point gingen. Het was hier veel vlakker, er het pad had veel meer iets van een landweggetje. Zo nu en dan moesten we droogstaande washes oversteken, onze high clearance kwam weer goed van pas. Vooraf wisten we al dat we enkele afgesloten hekken tegen zouden komen, die moesten we openmaken, en daarna achter de auto weer sluiten. We kregen daardoor wel het gevoel dat we hier eigenlijk niet mochten rijden... we maakten al grappen over de woest uitzierende 'redneck' die zo meteen met z'n shotgun op ons af zou komen... Maar behalve een heel stel koeien en enkele herten was er geen levende ziel te bekennen. Toen we de plek bereikten waar we niet meer met de auto verder konden zagen we dat er toch andere mensen in de buurt moesten zijn, er stond al een andere auto geparkeerd.

We namen even de tijd om ons voor te bereiden op de wandeling. Je weet wel, even goed insmeren met zonnebrandolie, waterflessen in de rugzakken, Ducky niet vergeten... Terwijl we daarmee bezig waren kwamen de mensen van de andere auto er net aangelopen. Wat een toeval... het was hetzelfde stel dat we gisteren ook al bij het eerste uitkijkpunt over Lake Powell hadden gezien. Ze lachten een beetje verlegen toen ze ons herkenden, nee dit waren niet de spontane "Hey, how are you doing?"-Amerikanen die je zo vaak tegenkomt. Ik vroeg of ze ook naar de Wahweap Hoodoos waren geweest, en de vrouw antwoordde bevestigend. Het was een half uurtje lopen, zei ze, en dat viel me zeker niet tegen. Ik had op een uur gerekend.

De wandeling was goed te doen. Het was iets minder warm dan tijdens onze eerdere hikes, we hoefden nergens te klimmen, en de afstand viel ook al mee. We liepen door een brede droogstaande wash, over een leemachtige ondergrond die op sommige plekken helemaal bezaaid was met kleine stenen. Rechts van ons lag een hoge, lichtgekleurde rotswand. Toen we die voorbij waren gelopen, zagen we de eerste groep hoodoos al staan. En die eerste groep, dat was ook meteen de mooiste! Prachtig gevormde kolommen die bestonden uit gegroefd, sneeuwwit kalksteen. Sommigen met bovenop een donkerbruine kap die uit een hardere steensoort bestond. Het was echt ongelooflijk dat zoiets heeft kunnen ontstaan, vooral dat witte gesteente maakte het heel apart. De groep was maar klein, we konden het makkelijk in enkele minuten helemaal bekijken. Maar het zou zonde zijn om hier zo snel weer weg te gaan, we zijn dan ook lekker even gaan zitten om rustig te kunnen genieten van deze mooie plek.

Toen we weer verder liepen kwamen we al snel de tweede groep hoodoo's tegen. En die was, in vergelijking met die eerste groep, maar heel 'gewoontjes'. Op het moment dat ik dit schrijf besef ik hoeveel hoogtepunten we tijdens onze vakantie tot dan toe al hadden gehad, dat ik zo'n prachtig natuurverschijnsel hier met de term 'gewoontjes' durf te omschrijven. Want ook al was het dan allemaal net wat minder indrukwekkend dan die

Last Update : Januari 27, 2007

Last Update : Januari 27, 2007

eerste groep, ook deze hoodoo's waren echt heel erg mooi.

Er zouden drie groepen zijn die onder de Wahweap hoodoo's werden gerekend. Dus we liepen nog wat verder, op zoek naar groep nummer drie. Her en der verspreid zagen we er nog verschillende staan, maar niet meer echt in een groep bij elkaar. Maar ach, we hadden nu zoveel van die mooie rotspilaren gezien, we vonden het wel best zo. We liepen terug naar de auto, en reden weer naar de bewoonde wereld. Toen we de Cottonwood Canyon Road opdraaiden zei ik, een beetje weemoedig: "Nou jongens, ons laatste stukje dirtroad van deze vakantie!" Laat er nou nét op dat moment een dustdevil, zo'n mini-zandstorpje, voor de auto verschijnen en recht op ons afkomen. De dustdevil ging recht over de auto heen... een beter afscheid van al onze stoffige wegen hadden we ons niet kunnen wensen!

Dag 20 : Zondag 7 mei

Page – Lower Antelope Canyon – Grand Canyon - Tusayan (187 mijl)

Upper Antelope Canyon is een van de drukst bezochte bezienswaardigheden in de omgeving van Page. Dat hadden we tijdens een van onze eerdere reizen gemerkt, tegelijk met ons waren er nog tientallen andere mensen in de nauwe kloof; het was dan ook niet makkelijk om even rustig een foto te maken zonder dat er andere toeristen in beeld liepen. Deze keer kozen we voor *Lower Antelope Canyon*, volgens de berichten net zo mooi als 'Upper', maar veel minder bekend bij het grote publiek, en dus veel rustiger. Maar viel dat even tegen, zeg. Het was – 's ochtends net na half negen – al hartstikke druk op de parkeerplaats waar je tickets voor Lower Antelope Canyon kan kopen!

We kochten drie entreebewijzen (21 dollar per stuk, als ik 't me goed herinner), en we sloten aan bij de groep mensen die klaar stond om naar de canyon te gaan. Een jonge Navajo Indiaan bracht ons er te voet naar toe. Na een wandeling van een paar minuten zagen we een lange, smalle spleet in de rotsbodem. En dat was dus de ingang... Lower Antelope Canyon bevond zich beneden de oppervlakte! We liepen de rotsspleet in, en via een steile, stalen trap gingen we nog een stuk verder omlaag. Hans had z'n fototoestel al in de aanslag, het werd hier immers niet voor niets 'een paradijs voor fotografen' genoemd. Maar helaas, de drukte bleek echt een probleem te zijn. Elke keer als we een mooi shot uitgekozen hadden, bleek er wel ergens een poot van een statief in beeld te komen, een rugzak in een hoek te liggen, een andere fotograaf ons voor te zijn. We moesten dus geduld hebben, heel veel geduld. En als dan eindelijk het beeld vrij was, dan kwamen achter ons al weer nieuwe bezoekers die graag verder wilden lopen... Een Amerikaanse fotograaf stelde voor om verkeerslichten te plaatsen, mmm, niet zo'n slecht idee!

Het had natuurlijk weinig zin om steeds met drieën op een plek te blijven tot het moment dat er eindelijk een foto gemaakt kon worden, Rob en ik liepen daarom vast vooruit. Dat was weer een heel andere ervaring dan drie jaar eerder in Upper Antelope Canyon, daar was alles vlak en makkelijk begaanbaar, maar hier kwamen we allerlei kleine hindernissen tegen. Steile trapjes, bochtige doorgangen, smalle gedeeltes waar je maar nauwelijks plek had voor je voeten... 't was echt leuk om hier doorheen te lopen. De wanden hadden veel meer verschillende patronen dan die van Upper, maar de lichtinval was niet zo spectaculair. Allebei de canyons hebben dus hun eigen, heel verschillende charme. En allebei zijn ze heel erg de moeite waard. In Upper waren we aan tijd gebonden, maar hier in Lower mochten we zo lang blijven als we wilden. Dat was echt een voordeel, we hebben volop de tijd genomen om de kloof goed te kunnen bekijken en uiteindelijk hebben we toch nog heel wat foto's kunnen maken.

Reisverhalen Amerika @ www.ontdek-amerika.nl

Last Update : Januari 27, 2007

Last Update : Januari 27, 2007

Precies om 12.00 uur stapten we weer in de auto. We zaten nog steeds – vanwege het wegvallen van de trip naar Buckskin Gulch – een dag voor op ons schema. Natuurlijk hadden we al overlegd wat we met die extra dag zouden gaan doen, maar eigenlijk waren we er niet echt goed uitgekomen. De North Rim van de *Grand Canyon* (mijn keuze) was nog afgesloten. Een bezoek aan de Tuweep Area (ook al aan de Grand Canyon) zou een hele lange rit over een dirtroad inhouden, en we bleken geen van drieën nog de energie op te kunnen brengen voor zo'n vermoeiende dag. Sedona was een mogelijkheid, maar om nou zoveel mijlen om te rijden voor een bestemming waar we niets hadden voorbereid, nee, dat zagen we ook niet zitten. Rob bracht uiteindelijk de beslissing. Hij vertelde dat hij zich niet veel kon herinneren van zijn bezoek aan de South Rim van de Grand Canyon, vijf jaar geleden. Hans en ik hadden de South Rim eigenlijk niet meer op ons verlanglijstje staan, maar omdat het goed op de route lag én omdat we er ondanks onze eerdere bezoeken nog nooit een zonsopgang of zonsondergang hadden gezien, hakten we toch de knoop door. We draaiden de US-89 op, en zetten koers naar de Grand Canyon.

Een paar uur later bereikten we Desert Tower, de uitkijktoren bij de oostelijke ingang van Grand Canyon National Park. Het was flink veranderd sinds we hier vijf jaar geleden voor het laatst waren. De parkeerplaats was veel groter geworden, er waren ook meer voorzieningen voor de toeristen. We voelden ons hier – in deze drukke omgeving – veel meer toerist dan op veel van de andere plekken die we tijdens onze vakantie hadden bezocht. *The Wave, Cathedral Valley, Alstrom Point...* dat was toch echt veel avontuurlijker dan hier samen met de grote massa vanaf de uitkijktoren de Grand Canyon in te kijken. Ik voelde me echt een verwend nest, in 2001 had ik met diepe bewondering bij de Grand Canyon gestaan en nu vond ik het allemaal niet meer spannend genoeg.

We maakten een tweede korte stop bij Lipan Point, daarna reden we door naar Tusayan waar we een hotelkamer gingen zoeken. Dat kostte wat meer moeite dan anders, sommige hotels zaten vol en de andere vroegen schandalig hoge prijzen, van meer dan 150 dollar per nacht. De Best Western Squire Inn had alleen nog maar plaats in een luxe kamer, met zo'n 135 dollar per nacht was dat altijd nog veel duurder dan we gewend waren, maar je moet op gegeven moment toch iets beslissen. En dus boekten we, ondanks de hoge prijs, toch maar twee nachten bij dit hotel.

De zonsondergang bij de Grand Canyon viel ons wat tegen. Er was bijna geen bewolking, en dat zal vast z'n invloed hebben op de manier waarop de rotsen door de ondergaande zon worden belicht. De schaduwen werden steeds langer, maar de kleuren in de rotslagen veranderden maar nauwelijks...

Terug op de hotelkamer ben ik héél lang in bad gaan liggen. We hadden niet voor niets een luxe kamer, en ik moet toegeven, de badkamer was super. Ik geloof dat we toch eens wat vaker een luxe hotel moeten nemen! Toen we naar bed gingen, moesten we nog even afspreken hoe laat we de wekker zouden zetten. Hadden we in Page niet heel fanatiek besloten dat we de zonsopgang vanaf de rand van de Grand Canyon mee wilden maken?? Rob wenste ons veel plezier... kom mij dan in de loop van de ochtend maar even wakker maken, zei hij. Ach, uiteindelijk vonden we het toch zonde om al zo vroeg uit onze dure kamer weg te gaan (leuk excuus om niet zo vroeg op te hoeven staan!) en hebben we gewoon helemaal géén wekker gezet.

Dag 21 : Maandag 8 mei

Reisverhalen Amerika @ www.ontdek-amerika.nl

Last Update : Januari 27, 2007

Last Update : Januari 27, 2007

Tusayan – Grand Canyon - Tusayan (42 mijl)

En in plaats van heel vroeg, waren we dus heel laat wakker. Die zonsopgang hadden we ruimschoots gemist! Rob keek eens even door het raam naar buiten.... en schrok zich helemaal rot... er kwam een vliegtuig recht op onze hotelkamer af! Het gevaarte vloog rakelings over het hotel heen, en Rob zat echt even van "*Whooo, wat wás dat!*" Hij vermoedde dat het een militair vliegtuig was, 't leek op een Hercules. Nu wist ik wel dat er een vliegveldje dicht bij ons hotel lag, en toen er even later weer een vliegtuig rakelings over kwam vliegen concludeerden we dat het blijkbaar toch wel een normaal verschijnsel was. Toen we even later naar buiten liepen, klaar om naar de Grand Canyon te rijden, kwam nummer 3 overvliegen. Opnieuw een Hercules, of in elk geval iets daarop gelijkends.

We reden het park in, parkeerden de auto, en gingen met de shuttlebus naar het beginpunt van de South Kaibab Trail. Het waarom van de vliegtuigen werd ons ondertussen wel duidelijk, onderweg zagen we veel brandweermannen en -vrouwen die bezig waren met het gecontroleerd verbranden van de lage begroeiing in de bossen. Tijdens het laatste stukje van de rit werd de bus zelfs begeleid door een brandweerauto.

Het eerste stuk van de trail bestond uit switchbacks, we gingen meteen al een flink stuk omlaag, de canyon in. We konden wel ver vooruit de canyon inkijken, maar het uitzicht naar de zijkanten werd nog beperkt door de langsliggende rotswanden. Een paar bochten beneden ons zagen we een lange rij ezels omhoog lopen, sommigen met toeristen op hun rug, andere met bepakking. We zochten even een wat bredere plek van het pad op, en lieten de ezelskaravaan aan ons voorbij trekken. 't Was leuk om te zien. Alleen moesten we, toen we weer verder naar beneden gingen, wel héél goed opletten waar we onze voeten neerzetten... er lagen overal verse drollen! Op gegeven moment bereikten we een punt waar we veel verder de canyon in konden kijken, een mooie plek om even rustig te gaan zitten. Ik was blij dat we voor deze wandeling hadden gekozen, ik genoot nu veel meer van de Grand Canyon dan gisteren, toen we tussen de grote groepen andere toeristen stonden.

We waren absoluut nog niet moe, maar de terugweg – omhoog – zou vast veel zwaarder zijn dan de heenweg. We besloten daarom om niet verder naar beneden te gaan. Achteraf gezien had het eigenlijk best wel gekund, nog een stukje verder. Want de klim omhoog viel me zeker niet tegen... op z'n tijd even een korte pauze om de beenspieren rust te gunnen, dan lukte het best. We zagen dat er flink wat rookwolken de canyon in waaiden, ze waren nog flink aan het stoken, daarboven.

Met de shuttlebus reden we terug naar de parkeerplaats waar we de auto hadden achtergelaten, en we zijn nog een stukje wezen rijden. Overal stonden brandweermensen, en op veel plaatsen zagen we flink wat vlammen tussen de bomen door. Ik vond het sneu voor de mensen die de Grand Canyon alleen maar vandaag bezochten, op veel uitkijkplaatsen werd het zicht door de rook flink belemmerd.

In een souvenirwinkeltje maakten we nog even iets erg on-Amerikaans mee. Hans had een riem gevonden, en wilde die gaan betalen. De chagrijnig kijkende man achter de balie nam het artikel zwijgend in ontvangst, tikte het bedrag in op zijn kassa, nam zwijgend het geld aan en gaf – nog steeds zonder een stom woord te zeggen – het wisselgeld terug. Daarna ook geen bedankt, of goeiendag... we stonden echt even helemaal verbaasd. Zoiets zijn we

Last Update : Januari 27, 2007

Last Update : Januari 27, 2007

in dit vriendelijke land echt niet gewend.

's Avonds deden Hans en ik een nieuwe poging om een mooie zonsondergang op de foto te krijgen. Zonder Rob, die verwachtte informatie via Internet over de game-wereld, en dat was natuurlijk véél belangrijker! We kozen voor Mather Point; gelukkig bleken de meeste gecontroleerde brandjes inmiddels uit te zijn, we hadden dus geen last van de rook. De zonsondergang had iets meer effect op de kleuren in de canyon dan de avond ervoor, maar echt spectaculair vonden we het nog steeds niet.

Dag 22 : Dinsdag 9 mei

Grand Canyon – Las Vegas (276 mijl)

We hadden alle tijd, vandaag. Rustig opstaan en inpakken, en daarna op weg naar Las Vegas. In het plaatsje Williams wilden we even tanken, maar we schrokken van de hoge benzineprijs. Het leek ons wel de moeite waard wat verder het stadje in te rijden, misschien kwamen we dan wel een goedkoper benzinstation tegen. Maar nee hoor, het werd alleen maar duurder! Zodat we uiteindelijk toch maar hebben getankt bij een prijzig benzinstation.

Nadat we een dikke 200 mijl hadden gereden, kwamen we in de buurt van de Hooverdam. Tot onze verbazing zagen we dat ze daar met een gigantisch wegebouwproject bezig waren, we zagen enkele gloednieuwe stukken snelweg, en er stonden ook delen van een enorme brug. Ik heb het nog even opgezocht op internet, de Colorado River Bridge moet ongeveer 600 meter lang worden, de bouw ervan was begonnen in januari 2005 en zal voltooid moeten zijn juni 2008. Moeten we na die tijd nog eens even gaan kijken hoe het er dan uitziet!

Ik schreef het al eerder in dit reisverslag: elke keer als we Las Vegas zien verbazen we ons over de enorme groei van de stad. En dat was ook nu weer het geval, Las Vegas en de plaats Henderson, die net ten noorden van de Hooverdam ligt, bleken helemaal aan elkaar te zijn gegroeid. We reden meteen naar ons hotel, de Stratosphere Tower aan het einde van de Strip. Na het inchecken gingen we op souvenirjacht, we konden het natuurlijk niet maken om met lege handen thuis te komen. Tja, Melanie en Marcel gaan binnenkort samenwonen, dat riep om een bezoekje aan de M&M winkel... Maar ik kon daar niets vinden waarvan ik dacht dat ze dat nou echt leuk zouden vinden, en om nou alleen maar vanwege die letters iets te kopen, dat zag ik toch ook niet zitten. En zo was er steeds wel iets, uiteindelijk gingen we met lege handen naar het hotel terug.

Dag 23 : Woensdag 10 mei

Las Vegas (14 mijl)

En dus gingen we de volgende dag naar een mall, eens even kijken of we daar meer succes zouden hebben. Terwijl Rob voor zichzelf op zoek was naar wat DVD's stond ik daar de bakken wat door te kijken. Hé, daar stond de filmversie van de favoriete musical van Melanie en mij, Rent. In 2004 waren we in New York nog samen naar het theater geweest om deze geweldige musical te bekijken. Nou, ik wist zeker dat Melanie dit een mooi souvenir zou vinden, dus dit was alvast mooi binnen. (Mel, ik mag de DVD vast wel een keertje van je lenen, toch...) We winkelden nog even wat verder, en besloten toen nog even naar The Strip te gaan. Even onze laatste quarters opmaken...

Maar dat was makkelijker gezegd dan gedaan. De meeste gokkasten wilden onze quarters helemaal niet meer, je moet tegenwoordig een kaartje kopen met een tegoed erop, en

Last Update : Januari 27, 2007

daarmee kan je dan gokken. Saai... We willen gewoon dat heerlijke rammelende geluid horen van een gokmachine die ons in klinkende munt uitbetaalt.... Gelukkig vonden we in het Sahara Hotel nog van die lekker ouderwetse apparaten die onze quarters wel accepteerden. En we hadden meteen succes, al bij een van onze eerste pogingen rolden er zo'n 40 kwartjes uit. Die konden we natuurlijk ook nog wel even inzetten, en ja hoor, de gokmachine was ons goed gezind. Uiteindelijk wonnen we ongeveer 50 dollar, dat was dus een mooie afsluiting van onze laatste vakantiedag. We maakten ze meteen weer op, we zijn even lekker gaan eten in het Nascar Cafe.

Ondertussen was het donker geworden. We wilden nog even een laatste blik op Las Vegas werpen, vanuit de Stratosphere Tower. Maar eerst even terug naar de hotelkamer om de fotocamera en het statief op te halen. Voordat we met de lift naar boven mochten, moesten we eerst langs een veiligheidscontrole. Toen we achteraan aansloten bij de lange rij wachtenden, zagen we een bordje waarop stond dat je geen statief mee naar boven mocht nemen.... Hans was niet blij, voor een mooi stabiel shot vanaf zo'n hoogte is een statief immers onmisbaar en bovendien, we hadden niet echt veel zin om weer helemaal terug te lopen naar de hotelkamer. We deden alsof we het bordje niet gezien hadden, gewoon maar even proberen hoe streng ze waren met die regel. Nou, streng dus! Geen schijn van kans dat we mét statief naar boven mochten, dus we moesten helaas toch terug naar de hotelkamer. En toen we weer terugkwamen bleek de rij wachtenden nog veel langer te zijn geworden... Deze keer mochten we gelukkig wel door naar de lift.

Boven op de toren stonden twee nieuwe attracties, de meest spectaculaire daarvan was X-Scream, een beweegbare arm waarover een karretje tot 8 meter voorbij de rand van de toren rijdt. En op het verste punt 'valt' de arm ook nog eens een stuk naar beneden, zodat de mensen in het karretje even het gevoel krijgen dat ze een akelig eind omlaag zullen gaan vallen. Er werd dan ook volop gegild... Wij hadden geen kaartjes voor deze attractie gekocht, dus wij moesten het doen met alleen het uitzicht over Las Vegas. En dat was dus echt een prachtige afsluiting van onze vakantie, die gigantische stad, die miljoenen lichtjes... je moet het gewoon een keer gezien hebben!

Dag 24 en 25 : Donderdag 11 mei en Vrijdag 12 mei

Las Vegas – Atlanta – Amsterdam – Gerwen

Helaas, aan alle goeie dingen komt een eind, dus ook aan deze geweldige vakantie. Om vijf uur 's ochtends zaten we al in de auto voor de allerlaatste rit; toen we onze Trailblazer even later bij Alamo achterlieten, stonden er 3311 mijlen méér op de teller dan drie weken eerder, we hadden er gemiddeld dus zo'n 150 mijl per dag op zitten. Ik had ook zo'n beetje bijgehouden hoeveel mijlen dirtroad we hadden gereden, en dat zijn er ongeveer 513 geweest.

Toen we in de vertrekhal aankwamen stonden er al flink wat mensen voor de balie van Delta Airlines in de rij. We wilden net achteraan sluiten, toen Rob plotseling zag dat in mijn tas, net bij de draagriem, een kleine scheur zat! Het was meteen duidelijk dat die tas zo niet het vliegtuig in kon, die scheur zou ongetwijfeld groter worden en dan zou ik in Amsterdam vast niet veel meer van mijn spullen terugzien. Wat nu!! Even snel een nieuwe tas kopen was geen optie... we zagen hier geen winkels. Dus besloten we om de inhoud van mijn tas dan maar te verdelen over de drie andere koffers die we bij ons hadden. En wat waren we toen blij dat we 'lichte' reizigers zijn, we nemen het liefst zo min mogelijk mee en van uitgebreid shoppen houden we niet, zodat er tijdens de reis ook niet al te veel bagage bij komt. Het lukte om alles in de andere koffers te proppen, waarbij we ook nog

Reisverhalen Amerika @ www.ontdek-amerika.nl

Last Update : Januari 27, 2007

Last Update : Januari 27, 2007

eens ruimschoots onder het maximale gewicht bleven! De kapotte, lege tas ging in een vuilnisbak (ik voelde me even heel 'verdacht', maar gelukkig kwamen er geen veiligheidsagenten aanstormen om ons in de boeien te slaan), en we konden dan toch eindelijk in de wachtrij gaan staan. Over de rest van de terugreis heb ik niet veel te vertellen... een beetje lezen, een beetje doezelen, wat muziek luisteren.... zo kregen we de uren wel vol. Ik moest wel erg lachen toen de stewardess die – op het moment dat we in Amsterdam uit het vliegtuig stapten – Rob heel moederlijk toesprak dat hij nu toch snel iets moest gaan eten. Hij had, zoals gewoonlijk, vrijwel niets van het vliegtuigeten gebruikt!

Het allerlaatste traject van de terugreis was de taxirit van Schiphol naar Gerwen.... we waren weer thuis! Melanie was nog op haar werk, maar ze had er natuurlijk wel voor gezorgd dat we niet zomaar even naar binnen konden lopen. Want eerst moesten we de lange brief lezen die ze voor ons aan de kamerdeur had gehangen. Hieronder een kleine greep uit de tekst:

- Hallo vakantiegangers
- Het welkomscomit  staat al voor jullie klaar
- Eindelijk weer een eigen bedje
- En straks zit je niet meer hele dagen met ze opgescheept, mam
- Geen stof meer
- Weer een normale koelkast
- Maar ook weer zelf koken!
- Geen dames die elke morgen je kamer schoon komen maken voor een dollar
- Weer de kattenbak schoonmaken!
- Maar ook geen ezelstront meer!
- Maar doe die deur nou eens open!!
- Er staan er al twee te wachten achter de deur!
- Hop, hop.... Ga ze aaien!
- Als opa en oma ook achter de deur staan... dan doel ik op de katjes voor de aai
- Maar als opa en oma ook een aai willen....
- Slaap lekker

Heel veel groetjes, Melanie

En ja hoor, niet alleen de katten maar  ok opa en oma stonden al op ons te wachten. We hadden het dus meteen heel druk, met aaien (de katten dus)  n met vertellen over de drie fantastische weken die we achter de rug hadden! We maakten ook meteen nog even de laatste vakantiefoto: alle eendjes van Melanie stonden op tafel als welkomscomit  voor Ducky. En, speciaal voor Melanie, besluiten we dit reisverslag met de fotoreportage *Ducky's adventures in the USA.*

Last Update : Januari 27, 2007